

www.
ObcanskyZakonik365.cz

OBČANSKÝ ZÁKONÍK

DonauMedia

Komentáře
VŠECH
novel!

Aktuální znění zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v právním stavu k 1. lednu 2019 s komentářem všech změn v praktickém kompletu s aktualizacím servisem

9788081830952

SPV

SPOLEČNOSTI
PRO VÁS

PRODEJ
A ZAKLÁDÁNÍ
SPOLEČNOSTÍ

Bezplatná aktualizace:

Načtěte QR a odešlete SMS na +420 739 866 871

Podrobnosti na www.ObcanskyZakonik365.cz

Komplet
za jednu cenu:

365
servis

On-line
zákony

STORMWARE
POHODA
Ekonomický software

www.pohoda.cz

Aktuální
VZORY SMLUV
zdarma

portál.POHODA.cz

Užitečné informace (nejen) pro účetní a podnikatele

Zákony online
v platném znění

Rady
a tipy pro
podnikatele

Vzory smluv
ke stažení

Daně,
účetnictví,
mzdy

Formuláře
a daňové
tiskopisy

Občanský zákoník 2019 s komentářem změn

Obsah	
Souhrnně k dosavadním novelám občanského zákoníku Strana 3	Podrobný obsah Strana 7
Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v právním stavu k 1. lednu 2019 Strana 14	

V ceně elektronické publikace je jako bonus ZDARMA zahrnutý e-book po každé změně a servis na servisní webové stránce www.ObcanskyZakonik365.cz. REGISTRACE K BONUSU: Zprávu *Aktualizace ObcanskyZakonik 19* zašlete na e-mail newsletter@newsletter.cz nebo jako SMS na číslo +420 603 282 990 nebo vyfotografujte mobilním telefonem QR kód na obálce a zašlete vygenerovanou SMS podle instrukcí.

**Potřebujete tištěnou verzi?
Navštivte e-shop: www.Danove-Zakony.cz**

STORMWARE

POHODA

Ekonomický software

Volejte zdarma: 800 178 278 | www.pohoda.cz

OBČANSKÝ ZÁKONÍK 2019 s komentářem změn. E-book v pdf. 1. vydání.

www.ObcanskyZakonik365.cz

© 2019 DonauMedia, s. r. o., Tallerova 4, Bratislava. Pište nám na e-mail: newsletter@newsletter.cz. Vyrobeno v EU.

ISBN 978-80-8183-095-2

Upozornění: Znění textů v této publikaci bylo prověřeno s veškerou dostupnou péčí, vydavatel ani prodejce však nepřebírají žádné záruky za eventuální škody vzniklé jejím použitím a neodpovídají tedy za to, pokud by na základě textů zveřejněných v této publikaci kdokoliv konal nebo se zdržel konání a v souvislosti s tím mu vznikla jakákoliv škoda materiální nebo nemateriální povahy. Jediným rozhodujícím zněním zákonů v případě pochybností a sporů jsou texty ve Sbírce zákonů. Autorská práva k této publikaci jsou předmětem ochrany podle zákonů ČR a SR a vykonává je výhradně vydavatel. Rozmnožování a šíření jakýmkoliv způsobem celku nebo částí této publikace bez výslovného písemného svolení vydavatele je zakázáno. Nerespektování práv vydavatele může vést k soudnímu postihu včetně povinnosti náhrady škody.

SPV | SPOLEČNOSTI PRO VÁS

PRODEJ A ZAKLÁDÁNÍ SPOLEČNOSTÍ ONLINE

+420 775 588 338
www.spolecnostiprovas.cz

Souhrnně k dosavadním novelám občanského zákoníku

Nový občanský zákoník vstoupil v České republice v účinnost dnem 1. ledna 2014 a do 1. ledna 2019 byl čtyřikrát novelizován.

Novela zákonem č. 460/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

■ **Charakter novely:** Velká novela reagovala především na hlavní problémy z aplikační praxe nového občanského zákoníku.

■ **Účinnost novely:** Částečně od 30. prosince 2016, částečně od 28. února 2017, částečně od 1. ledna 2018

■ **Obsah novely:** Již po krátké době účinnosti nového občanského zákoníku se ukázalo, že obsahuje některá problematická ustanovení, která jsou způsobilá v krátkém čase po jejich účinnosti omezit, znesnadnit či nevrtně zasáhnout právní postavení lidí i dalších uživatelů. Cílem novelizace proto bylo odstranění některých konfliktních situací, které při aplikaci kodexu vznikaly. Novela se soustředila na oblasti zasluhující si co možná nejrychlejší legislativní zásah, neboť u nich nebylo možné čekat na posouzení praxí či výkladem soudu, aniž by zde hrozily nevrtné následky, případně se u nich tyto důsledky v praxi již i zřetelně projeví. Novela si nicméně nekladla za cíl postihnout všechny oblasti úpravy, které by naplňovaly výše popsané parametry. Vybrány byly jen takové oblasti, které nevyžadují svým rozsahem významný zásah do kodexu. Vyřešení dalších sporných otázek se často týká větších celků zákoníku, u nichž lze zvážit celkovou systémovou revizi stávající právní úpravy v budoucnu. Původní právní úprava zakotvená v § 35 odst. 1 bez zjevného důvodu znemožňovala sjednání základního pracovněprávního vztahu osobou, která sice dovršila patnáct let věku, ale dosud neskončila povinnou školní docházkou. V praxi mají však nezletilé osoby běžně zájem sjednat pracovní poměr nebo jiný pracovněprávní vztah na dobu po ukončení povinné školní docházky ještě před jejím ukončením (např. letní brigádu). Neměla-li by nezletilá osoba způsobilost mít v pracovněprávních vztazích práva a povinnosti, bylo přinejmenším sporné, zda ji může k výkonu závislé práce zavázat její zákonný zástupce. Pochybnost o možnosti uzavřít v zastoupení pracovní smlouvu či dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr vyplývala z povahy závislé práce, která je závazkem osobní povahy. Z těchto důvodů bylo výslovně zakotveno pravidlo, které bylo do 31. 12. 2013 stanoveno v § 6 zákoníku práce, že jako den nástupu do práce nesmí být sjednán den, který by předcházel dni ukončení povinné školní docházky, čímž je veřejný zájem i zájem nezletilého na jejím dokončení chráněn dostatečně. Toto řešení plně koresponduje s požadavky evropského práva a mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Prodloužení nejdelsí možné doby, na kterou lze omezit svéprávnost (§ 59), sledovalo četné připomínky soudní i uživatelské praxe. Vzhledem k náročnosti, se kterou je agenda posuzování svéprávnosti člověka spojena, a to jak pro samotnou posuzovanou osobu, tak pro justici, se obecné pravidlo přezkumu každé tři roky jevílo v některých případech jako nepřiměřené a ve svém důsledku oslabující ochranu dotčených osob, již má sledovat. V případě tzv. ireversibilních stavů, kdy je zřejmé, že se stav člověka nezlepší, byla na pět let prodložena nejdelsí možná doba, o které je v souvislosti s tímto opatřením možné rozhodnout. I v některých dalších zahraničních právních úpravách jsou opatření, vztahující se ke způsobilosti právně jednat, omezena delší časovou lhůtou, v rámci které je nutno stav člověka přezkoumat. V souladu s mezinárodními závazky i judikaturou Nejvyššího soudu má omezení svéprávnosti (dříve způsobilosti k právním úkonům) trvat pouze po nezbytně nutnou dobu, dokud důvody, které k omezení svéprávnosti vedly, trvají. Je tak zřejmé, že prodloužení nejdelsí možné doby tohoto opatření znamená jen rozšíření možnosti soudu zvážit, jak dlouhá doba je v konkrétním případě přiměřená. Soudu nadále nebude nic bránit stanovit ve svém rozhodnutí dobu tří let nebo i kratší a zpřesněnou formulací je k tomu zákonem veden. V případech nejzávažnějších duševních poruch, u kterých není pravděpodobné, že by se stav člověka zlepšil, není ovšem důvod každé tři roky přezkoumávat, zda stále trvají podmínky pro omezení svéprávnosti. Trvalost duševní poruchy lze zaznamenat např. u osob se stařeckou demencí, těžkou či hlubokou mentální retardací, Downovým syndromem či trpících autismem. V souvislosti s touto skutečností, kromě prodloužení trvání maximální možné doby, byla změněna procesní úprava tak, aby nebylo v případech zjevně ireversibilních stavů nutné pořizovat opakované znalecké posudky, které jsou v takových situacích zbytečné a přitom časově, finančně i personálně náročné. Pravidlo stanovené v § 60 však zůstalo zachováno. Dle něj soud své rozhodnutí bezodkladně změní nebo zruší, pokud se změně okolnosti, a to i bez návrhu. Zrušení části § 113 a celých § 115 - 117 odstranilo výkladové nejasnosti a bylo v souladu s požadavky praxe, Ministerstva zdravotnictví a České lékařské komory. Původně přijatá právní úprava nekorespondovala se zákonem o zdravotních službách, který provádění pitev a používání těla zemřelého, včetně udělování souhlasu, upravuje ve své sedmé části § 79 a násl.). Změna v § 441 odst. 2 reagovala na podnět Ministerstva pro místní rozvoj, Ministerstva průmyslu a obchodu, České národní banky a mnohých dalších, včetně mnoha připomínek z právní praxe a také na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 2014, sp. zn. 29 Cdo 3919/2014, uveřejněné pod číslem 43/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ve kterém se Nejvyšší soud zabýval otázkou formy plné moci ve vztahu k založení společnosti s ručením omezeným. Nejvyšší soud se ve svém rozhodnutí dobral závěru, že plná moc k založení obchodní korporace je právním jednáním týkajícím se založení obchodní korporace ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o obchodních korporacích, tudíž postačí, dostojí-li se formě v tomto zákoně normované. Cílem novely tedy bylo nastolit právní jistotu do otázky formy plné moci pro právní jednání činěná ve formě veřejné listiny, zjednodušit právní styk a snižovat náklady při něm osobám vznikajícím. V § 509 byla novelou změněna úprava liniových staveb, zejména tedy vodovodů, kanalizací, jiných vedení a předmětů, které se podle původního znění nového občanského zákoníku staly součástí pozemku. Vlastnictví těchto liniových staveb tedy bylo odděleno od půdy. V § 709 odst. 3 byl odstraněn výkladový a aplikační problém pochybností o tom, že stal-li se manžel v době trvání manželství společníkem v obchodní společnosti nebo členem družstva, a nenabyl-li podíl způsobem, který zakládá jeho výlučné vlastnictví, stává se druhý manžel oprávněným pouze z majetkové hodnoty podílu, která je součástí společného jmění, ale není tím založena jeho účast v dotčené obchodní společnosti nebo družstvu (vyjma bytového), a tedy ani práva, ani povinnosti s takovou účastí spojené. Co se účastí osoby v obchodní korporaci týká, zásadně nikdo se nemůže stát jejím členem bez relevantního projevu své vůle, neboť s účastí jsou spojena nejen práva, ale i povinnosti a ty nelze nikomu uložit proti jeho vůli. Co se společného členství manželů v bytovém družstvu týká, vzniká podle § 739 odst. 1 zákona o obchodních korporacích, jestliže je družstevní podíl součástí společného jmění manželů. V § 901 byla opravena terminologická chyba, neboť dle předmětného ustanovení má zanikat povinnost a právo rodiče pečovat o jmění dítěte prohlášením konkurzu, nikoli zjištěním úpadku. Nový odstavec 2 v § 921 stanoví že po těch, kteří budou v prodlení s placením výživného, může být požadováno zaplacení úroku z prodlení. Zásadní změnou byla úprava § 1124 v otázce předkupního práva. Nadále tedy bude existovat předkupní právo k nemovitostem, jako existovalo před účinností nového občanského zákoníku do 31. 12. 2014. Vzdání se předkupního práva bylo upřesněno v § 1125. V § 1451 byla zavedena evidence svěřenských fondů především z důvodu jejich netransparentní vlastnické struktury a vysokého potenciálu zneužití především k legalizaci výnosů z trestné činnosti. Zřízení svěřenského fondu umožňovalo zakladateli a beneficietům fondu zůstat v anonymitě. Nic na tom neměnila ani skutečnost, že zákon předepisuje svěřenskému fondu mít statut vydaný zakladatelem ve formě veřejné listiny (§ 1452 odst. 1 a 3). Statut totiž není předmětem žádné evidence. Být bude osoba zakladatele z listiny statutu seznatelná (§ 1452 odst. 1), kvůli faktické nedostupnosti listiny zůstane veřejnosti přesto skryta. Předpokladem dohledání listiny je identifikace notáře, který ji sepsal a u něhož je uložena, což bude zpravidla úkol nadmíru obtížný i pro orgány činné v trestním řízení. Anonymita svěřenského fondu, vyplývající z toho, že tento nemusel být nikde registrován, a nedostupnost statutu svěřenského fondu, který by osvědčoval vztah mezi konkrétní osobou jakožto zakladatelem svěřenského fondu a tímto fondem, oslabovala pozici věřitelů a limitovala užitečnost institutů, které mají sloužit k jeho ochraně (např. relativní neúčinnost). Třetím osobám nebyl seznatelný ani samotný okamžik vzniku svěřenského fondu, což otevíralo prostor pro možnost antedatice vzniku fondu a hrozilo narušit právní jistotu třetích osob. Tomuto riziku neumožňoval čelit ani požadavek na sepsání statutu svěřenského fondu s náležitostmi vyjmenovanými v § 1452 odst. 2. Statut musí být zřízen ve formě veřejné listiny. Pro případy smluvního zřízení svěřenského fondu byl zaveden požadavek na konstitutivní zápis do evidence svěřenských fondů. Ten je nyní dovršující právní skutečností, která vede ke vzniku svěřenského fondu. Odlišný princip deklaratorního zápisu se uplatňuje u svěřenských fondů, které byly zřízeny pořízením pro případ smrti. V zájmu ochrany třetích osob byly v § 1452 doplněny obligatorní náležitosti statutu svěřenského fondu o požadavek na uvedení počtu svěřenských správců a způsobu jejich jednání na účet svěřenského fondu. Tyto údaje by pak měly být za tímto účelem též povinně zapisovány do evidence svěřenských fondů. Svěřenské fondy, které vznikly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, si v případě plurality správců nechají zapsat do evidence svěřenských fondů podpurný způsob jednání vyplývající z ustanovení § 1428, ve specifickém případě pak z ustanovení § 1454. Novela představuje koncepční změnu úpravy týkající se způsobu jednání správců svěřenského fondu, sleduje toliko požadavek na zjednání právní jistoty při mnohosti svěřenských správců. Za účelem odstranění úplné anonymity beneficietů svěřenských fondů byl v § 1457 zaveden jejich konstitutivní zápis do evidence svěřenských fondů. Tento požadavek se nicméně týká pouze obmyslených svěřenských fondů zřízených za soukromým účelem, nikoliv veřejně prospěšných svěřenských fondů, které s ohledem na jejich charakter mohou mít i velmi vysoký počet obmyslených, jenž může být navíc často proměnlivý (požadavek na konstitutivní zápis by se tak jevil jako zbytečně zatěžující pro jejich řádné fungování; do evidence svěřenských fondů proto postačí zapsat pouze údaj o způsobu, jakým jsou či mají být obmysleni takového fondu určeni). Přestože novela stanovuje obligatorní zápis beneficietů do evidence svěřenských fondů, jejich totožnost zůstane široké veřejnosti skryta. V zájmu zachování jejich práva na soukromí nebudou údaje o osobách beneficietů zapsané do evidence svěřenských fondů zveřejněny, ledaže k tomu dají beneficietní souhlas; podpis na listině o udělení souhlasu musí být úředně ověřen. Zapisované údaje o beneficietech nejsou uváděny v opisu z evidence svěřenských fondů. Uveřejnění nepodléhají ani listiny zakladané do sbírky listin, obsahují-li takové údaje. Změna v § 1537 vyhověla četným podnětům praxe a odstranila nedůvodnou přísnost vůči smyslově postiženým, kterou stávající úprava působí při pořizování závěti. V § 1867 bylo posíleno právo spotřebitele spojené s výhodou spojenou s ubytováním nebo dopravou nebo jinými službami. Novela zjednodušila právo odstoupit od takové smlouvy. V § 2254 byla snížena hranice nejvýše přípustné výše peněžitě jistoty za splnění povinností vyplývajících z

nájmu bytu a domu ze šestinásobku měsíčního nájemného na trojnásobek. Původní omezení výše jistoty šestinásobkem měsíčního nájemného se jevílo v praxi jako nepřiměřeně vysoké a povinnost hradit takto vysokou jistotu se mnohdy stávala zásadní překážkou získání standardního bydlení. Nově byl formulován § 2301, který řeší skončení nebo přechod nájmu bytu zvláštního určení v případě smrti nájemce. Užití pojmu „pobočné odborové organizace“ a „pobočné organizace zaměstnavatelů“ v § 3025 občanského zákoníku (též v § 3046) a dalších zákonech skýtalo podklad pro možné narušení autonomie odborových organizací a organizací zaměstnavatelů ve vnitřních záležitostech a mohlo odporovat závazkům České republiky z mezinárodních smluv. Z tohoto důvodu byly tyto pojmy vypuštěny. Smyslem je vyjasnit, že i odborová organizace a organizace zaměstnavatelů založené jinou odborovou organizací nebo organizací zaměstnavatelů, resp. jejich organizační jednotka s právní subjektivitou, je odborovou organizací nebo organizací zaměstnavatelů, nikoliv zvláštní entitou, na niž se přiměřeně použila ustanovení o pobočném spolku. Nedotčena by i po novele měla být možnost odborových organizací a organizací zaměstnavatelů zřizovat si různé vnitřní sekce, úseky, oddělení a organizační jednotky bez právní subjektivity. Vyloučena by neměla být ani fakultativní možnost zřítit organizační jednotku s právní subjektivitou, která bude vykazovat obdobné rysy jako pobočný spolek. V § 3033 byla prodloužena lhůta pro přezkum soudních rozhodnutí, kterými byly před 31. 12. 2013 fyzické osoby zbaveny způsobilosti k právním úkonům, resp. byly v této způsobilosti omezeny, ze tří na pět let. V rámci přezkumu má soud zhlédnout a vyslechnout posuzovaného a dále vyslechnout opatrovníka, znalce, příp. ošetřujícího lékaře. Soud o svéprávnosti znovuzhodne a ve výroku přesně formuluje rozsah, v jakém způsobilost člověka samostatně právně jednat omezuje. Takto bylo třeba přezkoumat přes třicet tisíc rozhodnutí, což se v původně stanovené lhůtě ukázalo jako nemožné. Prodloužení lhůty pro přezkum má zajistit dostatečný prostor k řádnému individuálnímu posouzení, včetně pořízení znaleckých posudků, aniž by došlo k nežádoucímu zpomalení ostatní agendy soudů.

■ **Změněná a doplněná ustanovení:** § 35, § 59, § 113, § 115 až 117 (zrušeny), § 164, § 441, § 498, § 509, § 709, § 901, § 921, § 1124, § 1125, § 1451, § 1452, § 1457, § 1474, § 1537, § 1867, § 1988, § 2045, § 2254, § 2301, § 3025, § 3033, § 3041, § 3046, Přechodná ustanovení

Novela zákonem č. 303/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti se zrušením statusu veřejné prospěšnosti

■ **Charakter novely:** Malá novela zrušila ustanovení týkající se prokazování statusu veřejné prospěšnosti a jeho zapisování do veřejného rejstříku.

■ **Účinnost novely:** Od 1. ledna 2018

■ **Obsah novely:** Občanský zákoník zavedl ve svých ustanoveních § 146 až 150 do českého právního řádu institut (statusu) veřejné prospěšnosti. Status veřejné prospěšnosti mohla podle těchto pravidel získat jakákoliv právnická osoba bez ohledu na svou právní formu, pokud splní podmínky stanovené zvláštním zákonem, jež předpokládá občanský zákoník v § 147. Po vzoru zahraničních úprav se měl status veřejné prospěšnosti stát znakem prestiže a mohl být udělen subjektům, které se věnují výhradně činnosti přispívající k dosahování obecného blaha. Zvláštní zákon pak měl upravit vymezení podmínek pro přiznání práva na zápis statusu veřejné prospěšnosti a další podrobnosti, například povinnosti, které by musela právnická osoba se statutem plnit nebo postup soudu při rozhodování o právu na zápis statusu do veřejného rejstříku a o odnětí statusu. Zvláštní zákon však nikdy přijat nebyl. Nebyla také vymezena motivace, která právnické osoby měla vést k přiznání statusu veřejné prospěšnosti (např. daňová). Z toho důvodu byla sice zmínka o veřejné prospěšnosti v § 146 občanského zákoníku ponechána, zrušeny však byly paragrafy týkající se rejstříkových zápisů a odkazující se na „jiný právní předpis“, tedy na zákon, který nikdy nebyl přijat. Status veřejné prospěšnosti jako takový tedy zrušen nebyl, ale není nutné jej prokazovat a soudně potvrzovat.

■ **Změněná a doplněná ustanovení:** § 147 až 150 (zrušeny), § 231 (zrušen)

Novela zákonem č. 111/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony

■ **Charakter novely:** Velká novela byla přijata v souvislosti s implementací Směrnic Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2302 o souborných službách a spojených cestovních službách.

■ **Účinnost novely:** Od 1. července 2018

■ **Obsah novely:** V prosinci 2015 byla publikována v Úředním věstníku EU směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2302 ze dne 25. listopadu o souborných službách a spojených cestovních službách, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU a o zrušení směrnice Rady 90/314/EHS. Tato nová směrnice nahradila dřívější směrnici 90/314 a na rozdíl od té původní je v tzv. plné harmonizaci (nedává možnost odchýlit se od ustanovení směrnice, tudíž směrnice musí být zcela transponována do právního řádu), takže si vyžádala změny v několika právních předpisech, např. v občanském zákoníku, živnostenském zákoně a dalších. Mezi hlavní důvody, které vedly k přijetí směrnice, patřila potřeba modernizovat právní úpravu prodeje souborných služeb. Vzhledem k silící tendenci nakupovat cestovní služby po internetu byla oblast působnosti směrnice 90/314 poněkud nejasná a zastaralá. Mnohá z ustanovení směrnice 90/314 byla nejasná a vyžádala si interpretaci soudů, včetně Soudního dvora EU. Změna občanského zákoníku v návaznosti na směrnici uplavila náležitosti smlouvy o zájezdu, resp. potvrzení o zájezdu, odpovědnost pořadatele za nesprávné plnění smlouvy, storno podmínky, pomoc v nouzi, podmínky odstoupení od smlouvy, odpovědnost pořadatele, vady zájezdu, výši náhrady škody a slevy atd. Mezi nedostatky předcházející právní úpravy patřily zejména nejednoznačné definice (např. pojmů zájezd, počátek zájezdu, repatriace), neexistence výslovných ustanovení upravujících práva spotřebitele v případech mimořádných a nevyhnutelných okolností, kdy a za jakých okolností lze odstoupit od smlouvy, vágnost některých ustanovení (např. o pomoci v nouzi), nejasná ustanovení týkající se povinnosti cestovních kancelářů v případech, kdy nevyhnutelné a mimořádné okolnosti způsobí uvíznutí cestujících v destinaci (nejasnost měla za následek, že podnikatelé neměli žádnou jistotu, jak dlouho v a v jaké výši nesou náklady na pokračování zájezdu). Změny v § 1811 odst. 2 písm. c), § 1820 odst. 1, písm. e) a § 1821 navázaly na transpoziční ustanovení zákona (např. § 2527a), jejichž prostřednictvím se do občanského zákoníku zavádí normativní ustanovení odkazující na dané, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění ve významech, které jim standardně přisuzuje nauka finančního práva. V § 2521 došlo ke změně pojmu zájezd. Plná definice zájezdu je uvedena jen v zákoně č. 159/1999 Sb. V občanském zákoníku byla zachována základní premisa definice – tj. „soubor služeb cestovního ruchu“ a odkaz na zákon upravující celou definici. Ustanovení § 2522 reflektuje změnu v definici zájezdu, která výslovně uvádí, že zájezd může být tvořen buď jednou smlouvou, nebo několika smlouvami o službách cestovního ruchu a příslušnou část občanského zákoníku tak bylo třeba vztáhnout i na tyto smlouvy. Ustanovení § 2524 v návaznosti na zákon č. 159/1999 Sb. upravilo povinnost k předmluvnímu poskytnutí informací, na jejichž základě může zákazník učinit kvalifikované rozhodnutí o koupi zájezdu. V odstavci 2 byl promítnut požadavek čl. 6 odst. 2 směrnice – zákazník nehradí cenu zájezdu (vč. daní, poplatků, peněžitých plnění, dalších nákladů), pokud mu nebyla před uzavřením smlouvy sdělena. Do § 2525 byl kromě legislativně technických změn vložen nový odstavec 3, který v návaznosti na čl. 7 odst. 1 věty druhé směrnice upravil možnost zákazníka vyžádat si kopii smlouvy v papírové podobě. Dále byl vložen nový odstavec 5, který, který se týká smluv uzavřených mimo obchodní prostory podle § 1828. Smlouva je uzavřena mimo obchodní prostory, jestliže je uzavřena mimo prostor obvyklý pro podnikatelské podnikání. Smlouva je uzavřena mimo obchodní prostory také tehdy, je-li uzavřena v prostoru obvyklém pro podnikatelské podnikání, pokud k jejímu uzavření došlo bezprostředně poté, co podnikatel oslovil spotřebitele mimo tyto prostory, anebo během zájezdu organizovaného podnikatelem za účelem propagace a prodeje zboží či poskytování služeb. Zatímco zmíněné příklady se v praxi v cestovním ruchu vyskytují ojediněle, praktickým příkladem prodeje zájezdů mimo obchodní prostory je prodej zájezdů na tzv. organizované akci. Úprava v § 2526 spočívala ve zpřesnění textu – změna reagovala na úpravu bankovní záruky jako alternativní formy ochrany pro případ úpadku cestovní kanceláře. V § 2527 byl vymezen obsah potvrzení o zájezdu, které je dokladem o smlouvě (§ 2525). Potvrzení musí obsahovat hlavní náležitosti, na jejichž změny se pak váží další pro zákazníka podstatná práva (např. odstoupení od smlouvy při jejich změně, být informován o změně, požadovat náhrady a slevy při jejich změně po odjezdu atd.). Vedle hlavních náležitostí, musí potvrzení o zájezdu obsahovat i další náležitosti, které jsou uvedeny v § 2528 (viz čl. 7 odst. 2. směrnice). Požadavek v § 2529 odst. 2 a 3, aby pořadatel sdělil sedm dnů před odjezdem údaje o plánovaných časech odjezdu, popřípadě o lhůtách pro odbravení atd. reagoval na čl. 7 odst. 5 směrnice. Ustanovení § 2530 v návaznosti na požadavky směrnice upravilo možnost zvýšení či snížení ceny zájezdu. Stejně jako v dřívější právní úpravě je nutné výslovné smluvní ujednání. Oproti předchozí úpravě se však nově uvádí, že zvýšení ceny je možné pouze, pokud je zároveň ve smlouvě připuštěna možnost snížení ceny a je ujednan způsob výpočtu cenových úprav. Ustanovení § 2530a v návaznosti na směrnici upravuje způsob oznámení cenových úprav a následky nedodržení lhůty pro oznámení zvýšení ceny ze strany pořadatele. Pozdní oznámení nemá právní účinky. Nově se v případě snížení ceny výslovně uvádí, že je pořadatel oprávněn odečíst si administrativní výdaje od snižované částky. Ustanovení § 2531 upravilo změnu závazku ze smlouvy, ke které dojde před odjezdem na zájezd. Odstavec 1 upravuje změnu závazku ze smlouvy, která je nepodstatná. Odstavec 2 pak upravuje situaci, kdy dojde k podstatné změně některé z hlavních náležitostí uvedených v § 2527, zvláštních požadavků zákazníka a zvýšení ceny o více než 8 %. V těchto případech má zákazník právo změnu přijmout, nebo odstoupit od smlouvy ve lhůtě, která nesmí být kratší než pět dnů. Zákazník v těchto případech nehradí odstoupné – tzv. storno poplatky. Odstavec 3 následně uvádí náležitosti oznámení podstatné změny závazku ze smlouvy. Podle odstavce 4 hlavní náležitosti uvedené v potvrzení zájezdu stejně jako i celková cena, způsob platby, minimální počet osob nutných pro uskutečnění zájezdu a údaje o právu na odstoupení mohou být měněny pouze s výslovným souhlasem zákazníka. Odstavec 5 upravuje v souladu s požadavky směrnice právo zákazníka na přiměřenou slevu v případě, že se v důsledku změn smlouvy dojde ke snížení jakosti nebo nákladů zájezdu. § 2532 týkající se postoupení smlouvy byl doplněn o povinnost pro pořadatele (popř. pro zprostředkovatele), sdělit a doložit skutečné náklady spojené s postoupením smlouvy. Odstavec 4 byl

upraven ve shodě s terminologií českých daňových předpisů. § 2533 upravuje právo na odstoupení od smlouvy před zahájením zájezdu ze strany zákazníka a pořadatele. Tak jako dříve, zákazník může před zahájením zájezdu od smlouvy odstoupit vždy, avšak pořadatel jen tehdy, byl-li zájezd zrušen, anebo zákazník porušil svou povinnost. Zákazník je, vyjma zákonem vymezených případů (např. odstoupení v situaci výskytu mimořádných a nevyhnutelných okolností), povinen uhradit odstupné, tj. tzv. „stornopoplatky“. Druhý odstavec upravuje odstupné v případě odstoupení zákazníka od smlouvy – tzv. stornopoplatky, které zákazník nově rozlišuje na ty, které jsou upraveny ve smlouvě a ty, které předem ve smlouvě upraveny nejsou. Zároveň stanoví způsob jejich výpočtu. V § 2534 je řešena situace, kdy zákazník odstoupí od smlouvy, protože cestovní kancelář zvýšila cenu zájezdu o více než 8 % anebo změnila podstatně některou z hlavních náležitostí služeb (např. délka pobytu, umístění ubytování, způsob stravování). Oproti dřívějšímu stavu se nově výslovně uvádí, že v případě, že zákazník využil práva odstoupit od smlouvy, pořadatel musí vrátit veškeré platby do čtrnácti dnů. Zároveň má zákazník právo na náhradu škody. Nové znění § 2535 v návaznosti na směrnici (čl. 12 odst. 2) upravuje situaci, kdy má zákazník právo na odstoupení od smlouvy, aniž by musel zaplatit odstupné (storno poplatek). Jde o situaci, kdy nastanou nevyhnutelné a mimořádné okolnosti mající zásadní vliv na poskytování služeb zahrnutých v zájezdu (nebo na přepravu). Může sem patřit například válečný konflikt, jiné závažné bezpečnostní problémy jako terorismus, významná rizika pro lidské zdraví, například výskyt ohniska závažného onemocnění v cestovní destinaci, nebo přírodní katastrofy, jako například záplavy, zemětřesení či povětrnostní podmínky, jež znemožňují bezpečně se dopravit do místa určení, jak bylo dohodnuto ve smlouvě o zájezdu. Právo na odstupné lze uplatnit za splnění podmínek – existence nevyhnutelných a mimořádných okolností a jejich významný dopad na poskytování zájezdu nebo na přepravu. § 2536 v návaznosti na směrnici upravuje případy, kdy může od smlouvy odstoupit pořadatel. Tyto případy jsou v zásadě obdobné těm, které obsahovala dřívější právní úprava. Nově však byly zpřesněny lhůty, ve kterých pořadatel odstupuje pro nedosažení minimálního počtu účastníků a to s ohledem na délku trvání zájezdu. Pořadatel vrací zákazníkovi zaplacené platby, avšak zákazníkovi v tomto případě nevzniká právo na náhradu škody. Nově vložený § 2536a upravuje lhůtu, ve které musejí být vráceny platby snížené o odstupné v případech, kdy zákazník odstoupil od smlouvy. § 2537 až 2539 transponují čl. 13 odst. 2 až 8 směrnice. Jde o modifikaci platných ustanovení o vytknutí vady zájezdu a s tím spojené povinnosti pořadatele a práva a povinnosti zákazníka. Zákazník má v případě vad nárok na odstranění problémů, a pokud nelze podstatnou část cestovních služeb zahrnutých ve smlouvě poskytnout, mělo by mu být nabídnuto vhodné náhradní řešení. Pokud pořadatel nápravu neplnění smluvních podmínek nezjedná v přiměřeně lhůtě stanovené cestujícím, má zákazník právo učinit tak sám a požadovat náhradu nezbytných nákladů (jde o případy, kdy by čekání na nápravu ze strany pořadatele bylo zdlouhavé, nebo kdyby vzhledem k času, který zbývá do konce zájezdu bezpředmětné). Je-li zapotřebí okamžité nápravy, nebo když pořadatel nápravu odmítne, zákazník stanovit lhůtu vůbec nemusí. O takovou situaci by se například mohlo jednat, pokud by z důvodu zpoždění autobusu poskytovaného pořadatelem musel cestující využít taxislužby, aby stihl svůj let. Zákazník má právo na slevu, ukončení smlouvy nebo náhradu škody. Náhrada by se měla vztahovat také na nemotné škody, například na zkažený zážitek z cesty či pobytu v důsledku podstatných problémů při poskytování příslušných cestovních služeb. Zákazník má povinnost informovat pořadatele bez zbytečného prodlení (s ohledem na okolnosti daného případu) o jakémkoli neplnění smluvních podmínek, jež zaznamená v průběhu poskytování zájezdu. Pokud tak neučiní, může to být zohledněno při stanovování vhodné výše slevy nebo náhrady škody, pokud by takové oznámení škodu zabránilo nebo ji snížilo. Nově se výslovně uvádí, že v případech, kdy zákazník vytkl vadu, a nebyla zjednána náprava, a kdy zákazník odmítl nápravu či si jí opatřil sám, má právo na přepravu do místa odjezdu (pokud doprava byla součástí zájezdu) nebo do místa, na němž se strany dohodly. Nové pojetí ustanovení o nákladech na ubytování a přepravu v případech, kdy v destinaci nastanou nevyhnutelné a mimořádné okolnosti, zpřesňuje odpovědnost pořadatele a to tak, že se omezuje na nejvýše tři noci na jednoho zákazníka. Ustanovení z tohoto pravidla vyjímá osoby, u kterých z důvodu ohrožení jejich zdraví, je třeba chránit po delší dobu – nezbytně nutnou. Pořadatel se odpovědnosti může zprostit poukazem na právní předpisy EU, které upravují odpovědnost dopravce v případech nevyhnutelných a mimořádných okolností, odlišně. § 2541 týkající se pomoci v nesnázích byl upraveno v souladu s čl. 16 směrnice. Povinnost pomoci cestujícím v obtížích ukládal již čl. 5 odst. 2 směrnice 90/314, podle kterého byli organizátor nebo prodejce nebo poskytovatel, povinni poskytnout zákazníkovi pomoc v nesnázích v případech, kdy: 1. neplnění nebo nesprávné plnění zájezdu lze přičíst třetí osobě, která není spojena s poskytováním smluvně sjednaných služeb, a jsou nepředvídatelné a nepřekonatelné, nebo 2. nedostatky v plnění nebo nesprávné plnění zájezdu způsobila vyšší moc nebo událost, kterou organizátor nebo prodejce nebo poskytovatel služeb přes řádnou péči nemohli předpokládat ani ji překonat. Čl. 16 směrnice je však formulován širěji než text čl. 5 odst. 2 původní směrnice 90/314. Z citovaného článku směrnice lze dovodit, že pořadatel má povinnost nést odpovědnost v obtížích vždy, a to i v situacích, kdy nemá vůči zákazníkovi povinnost k náhradě škody, čehož je ukázkovým příkladem situace podle čl. 13 odst. 7. Nově jsou demonstrativně uvedeny příklady pomoci. Rozsah náležité pomoci bude ale v praxi vždy záležet na okolnostech konkrétního případu. Rozsahu náležité pomoci v nesnázích již se okrajově věnovaly i české soudy (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2012 sp. zn. 33 Cdo 4661/2010, které se týká případu nedostatečné pomoci pořadatele rodině s malým dítětem ubytované v Řecku v lokalitě zasažené požárem). Nově je stanovena možnost pořadatele požadovat za svou pomoc zaplacení přiměřeného poplatku v situacích, kdy zákazník vznikl obtížemi zavinil. Článek 16 směrnice tak odpovídá zcela jednoznačně na v praxi se vyskytující dotazy pořadatelů, zda jsou povinni poskytovat pomoc v nesnázích rovněž zákazníkovi, který si své nesnáze zavinil, a zda jsou oprávněni požadovat po něm za svou pomoc kompenzaci. Podle čl. 14 odst. 3 směrnice objektivní odpovědnost pořadatele zájezdu není absolutní. Toto pravidlo je promítnuto do nového znění § 2542. Pořadatel zájezdu se povinnosti k náhradě škody zprostit, prokáže-li některý z liberačních důvodů, které jsou uvedeny v § 2918 a v § 2913 odst. 2 občanského zákoníku. Třetí liberační důvod – přičitatelnost škody třetí osobě, která se nepodílí na poskytování služeb zájezdu, je pak speciálně upraven v odst. 3. Příkladem jednání třetí osoby nespojené s poskytováním služeb může být jednání jiného hosta nebo jiného účastníka zájezdu, nehoda zaviněná jiným účastníkem silničního provozu atd. Do § 2543 byla vložena podmínka pro pořadatele zájezdu uhradit škody a újmy za narušení dovolené bez zbytečného odkladu. Tato podmínka bez zbytečného odkladu vychází z ustanovení čl. 14 odst. 2 směrnice. Podle § 2544 je pořadatel zájezdu oprávněn v případech, že to umožňuje mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, a pořadatel zájezdu tuto možnost výslovně ujedná ve smlouvě o zájezdu, omezit výši náhrady škody vzniklé porušením povinnosti ze smlouvy o zájezdu. V takovém případě je pořadatel povinen hradit škodu jen do výše tohoto omezení. Takové omezení je možné, ale nesmí se týkat škody na zdraví, zaviněné škody a výše náhrady škody musí činit alespoň trojnásobek celkové ceny zájezdu. Směrnice hovoří nejen o omezení výše náhrady škody, ale rovněž o omezení „podmínek náhrady škody“. V tomto byl § 2544 doplněn. Konkrétní limity náhrady škody stanoví smlouvy, kterými je Česká republika vázána (Montrealská úmluva o sjednocení některých pravidel pro mezinárodní leteckou dopravu z roku 1999, Athénská úmluva o přepravě cestujících a jejich zavazadel po moři z roku 1974, Úmluva o mezinárodní železniční přepravě z roku 1980, Úmluva Evropské hospodářské komise OSN o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční přepravě cestujících a zavazadel). V souladu s požadavky směrnice zákazníci budou moci podle nového § 2544a žádat náhrady i podle předpisů EU a mezinárodních smluv v oblasti dopravy. Náhrady se však nesmí kumulovat. Náhrady a slevy podle předpisů EU a mezinárodních smluv se navzájem odedčítají. § 2549a pak v souladu s požadavky směrnice upravuje nemožnost omezení, vyloučení nebo vzdání se práv, která zákon přiznává zákazníkům.

■ **Změněná a doplněná ustanovení:** § 1811, § 1820, § 1821, § 1866, § 2522, § 2523, § 2524, § 2525, § 2526, § 2527, § 2528, § 2529, § 2530, § 2530a, § 2531, § 2532, § 2533, § 2534, § 2535, § 2536, § 2536a, § 2537, § 2538, § 2539, § 2540, § 2541, § 2542, § 2543, § 2544, § 2544a, § 2549a

Novela zákonem č. 171/2018 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o distribuci pojištění a zajištění

■ **Charakter novely:** Malá novela byla přijata v souvislosti s implementací Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/97 o distribuci pojištění do českého právního řádu. Přinesla technické změny vyvolané přijetím zákona o distribuci pojištění a zajištění.

■ **Účinnost novely:** Od 1. prosince 2018

■ **Obsah novely:** Novela provedla v občanském zákoníku technické změny, jejichž nutnost byla vyvolána přijetím zákona o distribuci pojištění a zajištění. V lednu 2016 vyšla v Úředním věstníku Evropské unie Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/97 o distribuci pojištění (Směrnice IDD). Tuto směrnici bylo nutno transponovat do českého právního řádu. Směrnice IDD nahradila předcházející směrnici č. 2002/92/ES o zprostředkování pojištění (IMD) a přinesla do oblasti sjednávání pojistných produktů a služeb řadu nových regulatorních prvků. Ty odpovídají celkové koncepci Evropské komise k ochraně spotřebitele na finančním trhu, kterou lze identifikovat jak právě v sektoru pojišťovnictví, tak na kapitálovém trhu a u spotřebitelských úvěrů. Podstatou této koncepce je zejména sjednocení regulatorních principů a ochrana spotřebitele napříč finančním trhem, zajištění stejné úrovně ochrany spotřebitele pro různé způsoby distribuce, posílení důrazu na srozumitelnost a srovnatelnost informací o finančních produktech (zejména pak informací o nákladech životního pojištění) a zvýšení nároků na profesionalitu osob působících v daném odvětví. Vzhledem ke komplexnosti regulatorních změn, které bylo potřebné v této souvislosti provést, bylo jako nejvhodnější přijato řešení novým sektorovým zákonem o distribuci pojištění a zajištění, který nahradil zákon č. 38/2004 Sb., o pojišťovacích zprostředkovatelích a likvidátorech pojistných událostí. Na nový zákon pak navázal doprovodný zákon, který novelizoval další dotčené předpisy, mimo jiné též občanský zákoník. Předchozí znění § 1811 nevyklučovalo ze své působnosti finanční služby, ačkoli finanční služby jsou vyloučeny z působnosti směrnice 2001/83/EU, kterou § 1811 vlastně transponuje. Finanční služby mají v rámci evropského, a následně i českého práva zvláštní sektorovou úpravu, jakou je například právě nový zákon o distribuci pojištění a zajištění. Občanský zákoník v původním znění vztahem působnosti obecné právní úpravy spotřebitelských smluv i na finanční služby tak vlastně spíše působil v neprospěch spotřebitele znášením informačních povinností, jímž jej doslova zahlcoval. Předcházející úprava přinášela také zbytečnou administrativní zátěž pro trh, neboť představovala zdvojení až ztrojení informačních povinností. Totéž se vztahuje i na § 1840, resp. na pododíl týkající se obecných ustanovení pro uzavírání smluv distančním způsobem a závazky ze smluv mimo obchodní prostory.

■ **Změněná a doplněná ustanovení:** § 1181, § 1840, § 1844a

Podrobný obsah občanského zákoníku

ČÁST PRVNÍ	OBECNÁ ČÁST	
HLAVA I	PŘEDMĚT ÚPRAVY A JEJÍ ZÁKLADNÍ ZÁSADY	
Díl 1	Soukromé právo	§ 1 - 8 14
Díl 2	Užití předpisů občanského práva	§ 9 - 11 14
Díl 3	Ochrana soukromých práv	§ 12 - 14 14
HLAVA II	OSOBY	
Díl 1	Všeobecná ustanovení	§ 15 - 22 15
Díl 2	Fyzické osoby	
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 23 - 37 17
Oddíl 2	Podpůrná opatření při narušení schopnosti zletilého právně jednat	§ 38 - 65 16
Oddíl 3	Nezvěstnost	§ 66 - 70 17
Oddíl 4	Domněnka smrti	§ 71 - 76 17
Oddíl 5	Jméno a bydliště člověka	§ 77 - 80 18
Oddíl 6	Osobnost člověka	
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 81 - 83 18
Pododdíl 2	Podoba a soukromí	§ 84 - 90 18
Pododdíl 3	Právo na duševní a tělesnou integritu	§ 91 - 103 18
Pododdíl 4	Práva člověka převzatého do zdravotnického zařízení bez jeho souhlasu	§ 104 - 110 19
Pododdíl 5	Nakládání s částmi lidského těla	§ 111 - 112 19
Pododdíl 6	Ochrana lidského těla po smrti člověka	§ 113 - 117 20
Díl 3	Právnícké osoby	
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 118 - 209 20
Oddíl 2	Korporace	
Pododdíl 1	Obecně o korporacích	§ 210 - 213 25
Pododdíl 2	Spolek	§ 214 - 302 25
Oddíl 3	Fundace	
Pododdíl 1	Obecně o fundacích	§ 303 - 305 29
Pododdíl 2	Nadace	§ 306 - 393 30
Pododdíl 3	Nadační fond	§ 394 - 401 35
Oddíl 4	Ústav	§ 402 - 418 35
Díl 4	Spotřebitel	§ 419 36
Díl 5	Podnikatel	§ 420 - 435 36
HLAVA III	ZASTOUPENÍ	
Díl 1	Všeobecná ustanovení	§ 436 - 440 37
Díl 2	Smluvní zastoupení	
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 441 - 449 37
Oddíl 2	Prokura	§ 450 - 456 38
Díl 3	Zákonné zastoupení a opatrovnictví	
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 457 - 464 38
Oddíl 2	Opatrovnictví člověka	§ 465 - 485 38
Oddíl 3	Opatrovnictví právnické osoby	§ 486 - 488 40
HLAVA IV	VĚCI A JEJICH ROZDĚLENÍ	
Díl 1	Všeobecná ustanovení	§ 489 - 495 40
Díl 2	Rozdělení věcí	§ 496 - 504 40
Díl 3	Součást věci a příslušenství věci	§ 505 - 513 41

SPV

SPOLEČNOSTI PRO VÁS

PRODEJ A ZAKLÁDÁNÍ SPOLEČNOSTÍ

Díl 4	Cenný papír	
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 514 - 524 41
Oddíl 2	Zaknihované cenné papíry	§ 525 - 528 42
Oddíl 3	Přeměna cenného papíru na zaknihovaný cenný papír a přeměna zaknihovaného cenného papíru na cenný papír	
Pododdíl 1	Přeměna cenného papíru na zaknihovaný cenný papír	§ 529 - 535 42
Pododdíl 2	Přeměna zaknihovaného cenného papíru na cenný papír	§ 536 - 544 42
HLAVA V	PRÁVNÍ SKUTEČNOSTI	
Díl 1	Právní jednání	
Oddíl 1	Všeobecná ustanovení	§ 545 - 554 43
Oddíl 2	Výklad právních jednání	§ 555 - 558 43
Oddíl 3	Forma právních jednání	§ 559 - 564 44
Oddíl 4	Soukromá listina a veřejná listina	§ 565 - 569 44
Oddíl 5	Právní jednání vůči nepřítomné osobě	§ 570 - 573 44
Oddíl 6	Neplatnost právních jednání	§ 574 - 588 44
Oddíl 7	Relativní neúčinnost	§ 589 - 599 45
Díl 2	Právní události	§ 600 - 608 46
Díl 3	Promlčení a prekluze	
Oddíl 1	Promlčení	
Pododdíl 1	Všeobecná ustanovení	§ 609 - 628 46
Pododdíl 2	Délka promlčecí lhůty	§ 629 - 644 47
Pododdíl 3	Běh promlčecí lhůty	§ 645 - 652 47
Pododdíl 4	Obnovení nároku a běh nové promlčecí lhůty	§ 653 48
Oddíl 2	Prekluze	§ 654 48
ČÁST DRUHÁ	RODINNÉ PRÁVO	
HLAVA I	MANŽELSTVÍ	
Díl 1	Všeobecné ustanovení	§ 655 48
Díl 2	Vznik manželství	§ 656 - 676 48
Díl 3	Zdánlivé manželství a neplatnost manželství	
Oddíl 1	Zdánlivé manželství	§ 677 - 679 49
Oddíl 2	Neplatnost manželství	§ 680 - 686 49
Díl 4	Povinnosti a práva manželů	
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 687 - 707 49
Oddíl 2	Manželské majetkové právo	§ 708 - 753 51
Díl 5	Zánik manželství	
Oddíl 1	Obecné ustanovení	§ 754 53
Oddíl 2	Rozvod manželství	§ 755 - 758 53
Oddíl 3	Následky zániku manželství	§ 759 - 770 54
HLAVA II	PRÍBUZENSTVÍ A ŠVAGROVSTVÍ	
Díl 1	Všeobecná ustanovení	§ 771 - 774 55
Díl 2	Poměry mezi rodiči a dítětem	
Oddíl 1	Určování rodičovství	§ 775 - 793 55
Oddíl 2	Osvojení	
Pododdíl 1	Osvojení, osvojitel a osvojované dítě	§ 794 - 804 55
Pododdíl 2	Souhlas s osvojením	§ 805 - 822 56
Pododdíl 3	Péče před osvojením	§ 823 - 831 57
Pododdíl 4	Následky osvojení	§ 832 - 845 58
Pododdíl 5	Osvojení zletilého	§ 846 - 854 58
Oddíl 3	Rodiče a dítě	
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 855 - 859 59
Pododdíl 2	Osobní jméno a příjmení dítěte	§ 860 - 864 59
Pododdíl 3	Rodičovská odpovědnost	§ 865 - 909 59
Pododdíl 4	Vyživovací povinnost	§ 910 - 923 62
Oddíl 4	Zvláštní opatření při výchově dítěte	§ 924 - 926 62
Oddíl 5	Vztahy mezi dítětem a jinými příbuznými a dalšími osobami	§ 927 62
HLAVA III	PORUČENSTVÍ A JINÉ FORMY PÉČE O DÍTĚ	
Díl 1	Poručenství	§ 928 - 942 63
Díl 2	Opatrovnictví dítěte	
Oddíl 1	Opatrovník	§ 943 - 947 63

Oddíl 2	Opatrovník pro správu jmění dítěte	§ 948 - 952	63
Díl 3	Svěření dítěte do péče jiné osoby a pěstounství		
Oddíl 1	Svěření dítěte do péče jiné osoby	§ 953 - 957	64
Oddíl 2	Pěstounství	§ 958 - 970	64
Díl 4	Ústavní výchova	§ 971 - 975	65
ČÁST TŘETÍ ABSOLUTNÍ MAJETKOVÁ PRÁVA			
HLAVA I	VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ	§ 976 - 978	65
HLAVA II	VĚCNÁ PRÁVA		
Díl 1	Obecná ustanovení	§ 979 - 986	65
Díl 2	Držba	§ 987 - 1010	66
Díl 3	Vlastnictví		
Oddíl 1	Povaha vlastnického práva a jeho rozsah	§ 1011 - 1044	67
Oddíl 2	Nabytí vlastnického práva		
Pododdíl 1	Přivlastnění a nález	§ 1045 - 1065	68
Pododdíl 2	Přirozený přírůstek	§ 1066 - 1073	69
Pododdíl 3	Umělý přírůstek	§ 1074 - 1087	70
Pododdíl 4	Smíšený přírůstek	§ 1088	70
Pododdíl 5	Vydržení	§ 1089 - 1098	70
Pododdíl 6	Převod vlastnického práva	§ 1099 - 1108	71
Pododdíl 7	Nabytí vlastnického práva od neoprávněného	§ 1109 - 1113	71
Pododdíl 8	Nabytí vlastnického práva rozhodnutím orgánu veřejné moci	§ 1114	71
Díl 4	Spoluvlastnictví		
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 1115 - 1120	71
Oddíl 2	Spoluvlastnický podíl	§ 1121 - 1125	72
Oddíl 3	Správa společné věci	§ 1126 - 1139	72
Oddíl 4	Oddělení ze spoluvlastnictví a zrušení spoluvlastnictví	§ 1140 - 1157	72
Oddíl 5	Bytové spoluvlastnictví		
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 1158 - 1162	73
Pododdíl 2	Vznik jednotky	§ 1163 - 1169	74
Pododdíl 3	Výstavba domu s jednotkami	§ 1170 - 1174	74
Pododdíl 4	Práva a povinnosti vlastníka jednotky	§ 1175 - 1188	74
Pododdíl 5	Správa domu a pozemku	§ 1189 - 1216	75
Pododdíl 6	Zrušení bytového spoluvlastnictví	§ 1217 - 1219	77
Pododdíl 7	Společná ustanovení	§ 1220 - 1222	77
Oddíl 6	Přídavné spoluvlastnictví	§ 1223 - 1235	77
Oddíl 7	Zvláštní ustanovení o společenství jmění	§ 1236 - 1239	78
Díl 5	Věcná práva k cizím věcem		
Oddíl 1	Právo stavby		
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 1240 - 1242	78
Pododdíl 2	Vznik a zánik práva stavby	§ 1243 - 1249	78
Pododdíl 3	Právní poměry z práva stavby	§ 1250 - 1256	79
Oddíl 2	Věcná břemena		
Pododdíl 1	Obecná ustanovení o služebnostech	§ 1257 - 1259	79
Pododdíl 2	Nabytí služebnosti	§ 1260 - 1262	79
Pododdíl 3	Právní poměry ze služebnosti	§ 1263 - 1266	79
Pododdíl 4	Některé pozemkové služebnosti	§ 1267 - 1282	80
Pododdíl 5	Užívací právo	§ 1283 - 1298	80
Pododdíl 6	Zánik služebnosti	§ 1299 - 1302	80
Pododdíl 7	Reálná břemena	§ 1303 - 1308	81
Oddíl 3	Zástavní právo		
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 1309 - 1311	81
Pododdíl 2	Zastavení	§ 1312 - 1345	81
Pododdíl 3	Rozsah zástavního práva	§ 1346 - 1352	83
Pododdíl 4	Práva a povinnosti ze zástavního práva	§ 1353 - 1358	83
Pododdíl 5	Výkon zástavního práva	§ 1359 - 1370	84
Pododdíl 6	Výkon zástavního práva při více zástavních věřitelích	§ 1371 - 1375	84
Pododdíl 7	Zánik zástavního práva	§ 1376 - 1379	85
Pododdíl 8	Práva vlastníka při uvolnění zástavy	§ 1380 - 1384	85
Pododdíl 9	Záměna zástavního práva	§ 1385 - 1389	85
Pododdíl 10	Podzástavní právo	§ 1390 - 1394	85
Oddíl 4	Zadržovací právo	§ 1395 - 1399	86
Díl 6	Správa cizího majetku		
Oddíl 1	Všeobecná ustanovení o správě cizího majetku		
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 1400 - 1404	86
Pododdíl 2	Prostá správa cizího majetku	§ 1405 - 1408	86
Pododdíl 3	Plná správa cizího majetku	§ 1409 - 1410	86

Oddíl 2	Pravidla správy	
Pododdíl 1	Povinnosti správce vůči beneficiantovi	§ 1411 - 1418 86
Pododdíl 2	Povinnosti správce a beneficianta vůči třetím osobám	§ 1419 - 1422 87
Pododdíl 3	Inventář, jistota a pojištění	§ 1423 - 1427 87
Pododdíl 4	Společná správa	§ 1428 - 1431 87
Pododdíl 5	Obezřetné investice	§ 1432 - 1435 87
Pododdíl 6	Vyúčtování	§ 1436 - 1437 87
Oddíl 3	Skončení správy	§ 1438 - 1447 88
Oddíl 4	Svěřenský fond	
Pododdíl 1	Pojem svěřenského fondu a jeho vznik	§ 1448 - 1452 88
Pododdíl 2	Správa svěřenského fondu	§ 1453 - 1456 88
Pododdíl 3	Obmyšlený	§ 1457 - 1462 88
Pododdíl 4	Dohled nad správou svěřenského fondu	§ 1463 - 1467 89
Pododdíl 5	Změny svěřenského fondu	§ 1468 - 1470 89
Pododdíl 6	Zánik svěřenského fondu	§ 1471 - 1474 89
HLAVA III	DĚDICKÉ PRÁVO	
Díl 1	Právo na pozůstalost	§ 1475 - 1490 89
Díl 2	Pořízení pro případ smrti	
Oddíl 1	Všeobecná ustanovení	§ 1491 - 1493 90
Oddíl 2	Závět	
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 1494 - 1531 90
Pododdíl 2	Forma závěti	§ 1532 - 1550 92
Pododdíl 3	Vedlejší doložky v závěti	§ 1551 - 1574 93
Pododdíl 4	Zrušení závěti	§ 1575 - 1581 94
Oddíl 3	Dědická smlouva	§ 1582 - 1593 94
Díl 3	Odkaz	
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 1594 - 1603 95
Oddíl 2	Zvláštní pravidla o jednotlivých druzích odkazů	
Pododdíl 1	Odkaz věcí určitého druhu	§ 1604 - 1607 95
Pododdíl 2	Odkaz určité věci	§ 1608 - 1611 96
Pododdíl 3	Odkaz pohledávky	§ 1612 - 1617 96
Pododdíl 4	Jiné odkazy	§ 1618 - 1619 96
Oddíl 3	Nabytí odkazu	§ 1620 - 1632 96
Díl 4	Zákonná posloupnost	§ 1633 - 1641 97
Díl 5	Povinný díl	
Oddíl 1	Nepominutelný dědic	§ 1642 - 1645 97
Oddíl 2	Vydědění	§ 1646 - 1649 97
Oddíl 3	Ochrana nepominutelného dědice	§ 1650 - 1653 97
Oddíl 4	Výpočet povinného dílu	§ 1654 - 1657 98
Oddíl 5	Započtení na povinný díl a na dědický podíl	§ 1658 - 1664 98
Díl 6	Právo některých osob na zaopatření	§ 1665 - 1669 98
Díl 7	Přechod pozůstalosti na dědice	
Oddíl 1	Nabytí dědictví	§ 1670 - 1676 99
Oddíl 2	Správa pozůstalosti a její soupis	§ 1677 - 1689 99
Oddíl 3	Potvrzení dědictví	§ 1690 - 1693 100
Oddíl 4	Rozdělení pozůstalosti	§ 1694 - 1700 100
Oddíl 5	Dluhy postihující dědice	§ 1701 - 1713 101
Díl 8	Zcizení dědictví	§ 1714 - 1720 101
ČÁST ČTVRTÁ	RELATIVNÍ MAJETKOVÁ PRÁVA	
HLAVA I	VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ O ZÁVAZCÍCH	
Díl 1	Vznik závazků a jejich obsah	§ 1721 - § 1723 101
Díl 2	Smlouva	
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 1724 - 1730 101
Oddíl 2	Uzavření smlouvy	§ 1731 - 1745 102
Oddíl 3	Obsah smlouvy	§ 1746 - 1755 103
Oddíl 4	Forma smlouvy	§ 1756 - 1758 103
Oddíl 5	Účinky smlouvy	§ 1759 - 1769 103
Oddíl 6	Zvláštní způsoby uzavírání smlouvy	§ 1770 - 1784 104
Oddíl 7	Smlouva o smlouvě budoucí	§ 1785 - 1788 105
Díl 3	Obsah závazků	§ 1789 - 1809 105
Díl 4	Ustanovení o závazcích ze smluv uzavíraných se spotřebitelem	
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 1810 - 1819 106

Oddíl 2	Uzavírání smluv distančním způsobem a závazky ze smluv uzavíraných mimo obchodní prostory	
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 1820 - 1840 107
Pododdíl 2	Finanční služby	§ 1841 - 1851 108
Oddíl 3	Dočasné užívání ubytovacího zařízení a jiné rekreační služby	§ 1852 - 1867 109
Díl 5	Společné dluhy a pohledávky	§ 1868 - 1878 110
Díl 6	Změny závazků	
Oddíl 1	Změna v osobě věřitele nebo dlužníka	
Pododdíl 1	Změna v osobě věřitele	§ 1879 - 1887 111
Pododdíl 2	Změna v osobě dlužníka	§ 1888 - 1894 111
Pododdíl 3	Postoupení smlouvy	§ 1895 - 1900 112
Oddíl 2	Změny v obsahu závazků	§ 1901 - 1907 112
Díl 7	Zánik závazků	
Oddíl 1	Splnění	§ 1908 - 1980 112
Oddíl 2	Jiné způsoby zániku závazků	§ 1981 - 2009 116
Díl 8	Zajištění a utvrzení dluhů	
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 2010 - 2017 117
Oddíl 2	Zajištění dluhu	§ 2018 - 2054 118
HLAVA II	ZÁVAZKY Z PRÁVNÍCH JEDNÁNÍ	
Díl 1	Převedení věci do vlastnictví jiného	
Oddíl 1	Darování	
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 2055 - 2065 119
Pododdíl 2	Zvláštní ustanovení o platnosti darování	§ 2066 - 2067 120
Pododdíl 3	Odvolání daru	§ 2068 - 2078 120
Oddíl 2	Koupě	
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 2079 - 2084 120
Pododdíl 2	Koupě movité věci	§ 2085 - 2127 120
Pododdíl 3	Koupě nemovité věci	§ 2128 - 2131 122
Pododdíl 4	Vedlejší ujednání při kupní smlouvě	§ 2132 - 2157 123
Pododdíl 5	Zvláštní ustanovení o prodeji zboží v obchodě	§ 2158 - 2174 124
Pododdíl 6	Zvláštní ustanovení o koupi závodu	§ 2175 - 2183 125
Oddíl 3	Směna	§ 2184 - 2188 125
Díl 2	Přenechání věci k užití jinému	
Oddíl 1	Výprosa	§ 2189 - 2192 125
Oddíl 2	Výpůjčka	§ 2193 - 2200 126
Oddíl 3	Nájem	
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 2201 - 2234 126
Pododdíl 2	Zvláštní ustanovení o nájmu bytu a nájmu domu	§ 2235 - 2301 128
Pododdíl 3	Zvláštní ustanovení o nájmu prostoru sloužícího podnikání	§ 2302 - 2315 131
Pododdíl 4	Zvláštní ustanovení o podnikatelském pronájmu věcí movitých	§ 2316 - 2320 132
Pododdíl 5	Zvláštní ustanovení o nájmu dopravního prostředku	§ 2321 - 2325 132
Pododdíl 6	Ubytování	§ 2326 - 2331 133
Oddíl 4	Pacht	
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 2332 - 2344 133
Pododdíl 2	Zemědělský pacht	§ 2345 - 2348 135
Pododdíl 3	Pacht závodu	§ 2349 - 2357 134
Oddíl 5	Licence	
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 2358 - 2370 134
Pododdíl 2	Zvláštní ustanovení pro licenci k předmětům chráněným autorským zákonem	§ 2371 - 2383 135
Pododdíl 3	Zvláštní ustanovení pro licenční smlouvu nakladatelskou	§ 2384 - 2386 136
Pododdíl 4	Zvláštní ustanovení pro práva související s právem autorským a právo pořizovatele databáze	§ 2387 - 2389 136
Oddíl 6	Zápůjčka	§ 2390 - 2394 136
Oddíl 7	Úvěr	§ 2395 - 2400 136
Díl 3	Pracovní poměr	§ 2401 137
Díl 4	Závazky ze schovacích smluv	
Oddíl 1	Úschova	
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 2402 - 2408 137
Pododdíl 2	Úschova cenného papíru	§ 2409 - 2414 137
Oddíl 2	Skladování	§ 2415 - 2429 137
Díl 5	Závazky ze smluv příkazního typu	
Oddíl 1	Příkaz	§ 2430 - 2444 138
Oddíl 2	Zprostředkování	§ 2445 - 2454 139
Oddíl 3	Komise	§ 2455 - 2470 139
Oddíl 4	Zasílatelství	§ 2471 - 2482 140
Oddíl 5	Obchodní zastoupení	§ 2483 - 2520 140
Díl 6	Zájezd	§ 2521 - 2549a 142

Díl 7	Závazky ze smluv o přepravě		
Oddíl 1	Přeprava osob a věcí		
Pododdíl 1	Přeprava osoby	§ 2550 - 2554	145
Pododdíl 2	Přeprava věci	§ 2555 - 2571	145
Pododdíl 3	Náložný list	§ 2572 - 2577	146
Pododdíl 4	Společná ustanovení o přepravě osob a věcí	§ 2578 - 2581	146
Oddíl 2	Provoz dopravního prostředku	§ 2582 - 2585	147
Díl 8	Dílo		
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 2586 - 2619	147
Oddíl 2	Určení ceny podle rozpočtu	§ 2620 - 2622	147
Oddíl 3	Stavba jako předmět díla	§ 2623 - 2630	149
Oddíl 4	Dílo s nehmotným výsledkem	§ 2631 - 2635	149
Díl 9	Péče o zdraví	§ 2636 - 2651	149
Díl 10	Kontrolní činnost	§ 2652 - 2661	150
Díl 11	Závazky ze smlouvy o účtu, jednorázovém vkladu, akreditivu a inkasu		
Oddíl 1	Účet		
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 2662 - 2668	151
Pododdíl 2	Platební účet	§ 2669	151
Pododdíl 3	Jiný než platební účet	§ 2670 - 2675	151
Pododdíl 4	Vkladní knížka	§ 2676 - 2679	151
Oddíl 2	Jednorázový vklad	§ 2680 - 2681	151
Oddíl 3	Akreditiv	§ 2682 - 2693	151
Oddíl 4	Inkaso	§ 2694 - 2700	151
Díl 12	Závazky ze zaopatřovacích smluv		
Oddíl 1	Důchod	§ 2701 - 2706	152
Oddíl 2	Výměnek	§ 2707 - 2715	152
Díl 13	Společnost		
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 2716 - 2720	153
Oddíl 2	Práva a povinnosti společníků navzájem	§ 2721 - 2729	153
Oddíl 3	Správa společnosti	§ 2730 - 2735	154
Oddíl 4	Práva a povinnosti společníků k třetím osobám	§ 2736 - 2738	154
Oddíl 5	Zánik členství	§ 2739 - 2743	154
Oddíl 6	Zánik společnosti	§ 2744 - 2746	154
Díl 14	Tichá společnost	§ 2747 - 2755	154
Díl 15	Závazky z odvázných smluv		
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 2756 - 2757	155
Oddíl 2	Pojištění		
Pododdíl 1	Základní ustanovení	§ 2758 - 2810	155
Pododdíl 2	Škodové pojištění	§ 2811 - 2820	158
Pododdíl 3	Obnosové pojištění	§ 2821 - 2823	159
Pododdíl 4	Obecná ustanovení o pojištění osob	§ 2824 - 2843	159
Pododdíl 6	Úrazové pojištění	§ 2844 - 2846	160
Pododdíl 7	Pojištění pro případ nemoci	§ 2847 - 2848	161
Pododdíl 8	Pojištění majetku	§ 2849 - 2855	161
Pododdíl 9	Pojištění právní ochrany	§ 2856 - 2860	161
Pododdíl 10	Pojištění odpovědnosti	§ 2861 - 2867	161
Pododdíl 11	Pojištění úvěru nebo záruky	§ 2868 - 2870	162
Pododdíl 12	Pojištění finančních ztrát	§ 2871 - 2872	162
Oddíl 3	Sázka, hra a los		
Pododdíl 1	Sázka	§ 2873 - 2880	162
Pododdíl 2	Hra	§ 2881	162
Pododdíl 3	Los	§ 2882	162
Pododdíl 4	Společné ustanovení	§ 2883	162
Díl 16	Závazky z právního jednání jedné osoby		
Oddíl 1	Veřejný příslib		
Pododdíl 1	Příslib odměny	§ 2884 - 2886	163
Pododdíl 2	Vypsání ceny	§ 2887 - 2889	163
Oddíl 2	Slib odškodnění	§ 2890 - 2893	163
HLAVA III	ZÁVAZKY Z DELIKTŮ		
Díl 1	Náhrada majetkové a nemajetkové újmy		
Oddíl 1	Základní ustanovení	§ 2894 - 2908	163
Oddíl 2	Povinnost nahradit škodu		
Pododdíl 1		§ 2909 - 2919	164
Pododdíl 2	Zvláštní ustanovení	§ 2920 - 2950	164
Oddíl 3	Způsob a rozsah náhrady		
Pododdíl 1	Obecná ustanovení	§ 2951 - 2955	166
Pododdíl 2	Náhrada při újmě na přirozených právech člověka	§ 2956 - 2968	166

Pododdíl 3	Zvláštní ustanovení	§ 2969 - 2971	167
Díl 2	Zneužití a omezení soutěže		
Oddíl 1	Obecná ustanovení	§ 2972 - 2975	167
Oddíl 2	Nekalá soutěž	§ 2976 - 2990	167
HLAVA IV ZÁVAZKY Z JINÝCH PRÁVNÍCH DŮVODŮ			
Díl 1	Bezdůvodné obohacení	§ 2991 - 3005	169
Díl 2	Nepřikázané jednatelství a upotřebení cizí věci k prospěchu jiného		
Oddíl 1	Nepřikázané jednatelství	§ 3006 - 3011	169
Oddíl 2	Upotřebení cizí věci k prospěchu jiného	§ 3012 - 3014	170
ČÁST PÁTÁ USTANOVENÍ SPOLEČNÁ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ			
HLAVA I USTANOVENÍ SPOLEČNÁ			
HLAVA II USTANOVENÍ PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ			
Díl 1	Přechodná ustanovení		
Oddíl 1	Všeobecná ustanovení	§ 3028 - 3035	170
Oddíl 2	Lhůty a doby	§ 3036 - 3037	171
Oddíl 3	Majetkové právo manželské	§ 3038 - 3040	171
Oddíl 4	Právnícké osoby	§ 3041 - 3053	171
Oddíl 5	Věcná práva	§ 3054 - 3068	172
Oddíl 6	Dědické právo	§ 3069 - 3072	173
Oddíl 7	Závazková práva	§ 3073 - 3079	173
Díl 2	Závěrečná ustanovení	§ 3080 - 3081	173
ODKAZY			178
PŘECHODNÁ USTANOVENÍ NOVELY			
	Čl. II zákona č. 460/2016 Sb.	Přechodná ustanovení	179

m POHODA

Mobilní fakturace a prodej | zdarma na www.mpohoda.cz

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník,

ve znění zákona č. 460/2016 Sb., č. 303/2017 Sb., č. 111/2018 Sb. a č. 171/2018 Sb.

Jak jsou vyznačeny novely v textu úplného znění v právním stavu k 1. lednu 2019:

- obyčejné černé písmo – základní text, který se od účinnosti zákona nezměnil
- *ležaté černé písmo* – text, který se změnil v průběhu platnosti zákona až do 1. ledna 2018 (novely účinné nejpozději k tomuto datu)
- **tučné černé písmo** – text, který se změnil v průběhu roku 2018 (novely účinné během roku 2018)

ČÁST PRVNÍ OBECNÁ ČÁST

Hlava I

Předmět úpravy a její základní zásady

Díl 1

Soukromé právo

§ 1

(1) Ustanovení právního řádu upravující vzájemná práva a povinnosti osob vytvářejí ve svém souhrnu soukromé právo. Uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného.

(2) Nezakazuje-li to zákon výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchylně od zákona; zakázána jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti.

§ 2

(1) Každé ustanovení soukromého práva lze vykládat jenom ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem vůbec, se zásadami, na nichž spočívá tento zákon, jakož i s trvalým zřetelem k hodnotám, které se tím chrání. Rozejde-li se výklad jednotlivého ustanovení pouze podle jeho slov s tímto příkazem, musí mu ustoupit.

(2) Zákonnému ustanovení nelze přikládat jiný význam, než jaký plyne z vlastního smyslu slov v jejich vzájemné souvislosti a z jasného úmyslu zákonodárce; nikdo se však nesmí dovolávat slov právního předpisu proti jeho smyslu.

(3) Výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění.

§ 3

(1) Soukromé právo chrání důstojnost a svobodu člověka i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobí bezdůvodně újmu druhým.

- (2) Soukromé právo spočívá zejména na zásadách, že
- a) každý má právo na ochranu svého života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí,
 - b) rodina, rodičovství a manželství požívají zvláštní zákonné ochrany,
 - c) nikdo nesmí pro nedostatek věku, rozumu nebo pro závislost svého postavení utrpět nedůvodnou újmu; nikdo však také nesmí bezdůvodně těžit z vlastní neschopnosti k újmě druhých,
 - d) daný slib zavazuje a smlouvy mají být splněny,
 - e) vlastnické právo je chráněno zákonem a jen zákon může stanovit, jak vlastnické právo vzniká a zaniká, a
 - f) nikomu nelze odepřít, co mu po právu náleží.

(3) Soukromé právo vyvěrá také z dalších obecně uznaných zásad spravedlnosti a práva.

§ 4

(1) Má se za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a že to každý od ní může v právním styku důvodně očekávat.

(2) Činí-li právní řád určitý následek závislým na něčí vědomosti, má se na mysl vědomost, jakou si důvodně osvojí osoba případu znalá při zvážení okolností, které jí musely být v jejím postavení zřejmé. To platí obdobně, pokud právní řád spojuje určitý následek s existencí pochybnosti.

§ 5

(1) Kdo se veřejně nebo ve styku s jinou osobou přihlásí k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, dává tím najevo, že je schopen jednat se znalostí a pečlivostí, která je s jeho povoláním nebo stavem spojena. Jedná-li bez této odborné péče, jde to k jeho tíži.

(2) Proti vůli dotčené strany nelze zpochybnit povahu nebo platnost právního jednání jen proto, že jednal ten, kdo nemá ke své činnosti potřebné oprávnění, nebo komu je činnost zakázána.

§ 6

(1) Každý má povinnost jednat v právním styku poctivě.

(2) Nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.

§ 7

Má se za to, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě a v dobré víře.

§ 8

Zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.

Díl 2

Užití předpisů občanského práva

§ 9

(1) Občanský zákoník upravuje osobní stav osob.

(2) Soukromá práva a povinnosti osobní a majetkové povahy se řídí občanským zákoníkem v tom rozsahu, v jakém je neupravují jiné právní předpisy. K zvyklostem lze hledět tehdy, dovolává-li se jich zákon.

§ 10

(1) Nelze-li právní případ rozhodnout na základě výslovného ustanovení, posoudí se podle ustanovení, které se týká právního případu co do obsahu a účelu posuzovanému právnímu případu nejbližšího.

(2) Není-li takové ustanovení, posoudí se právní případ podle principů spravedlnosti a zásad, na nichž spočívá tento zákon, tak aby se dospělo se zřetelem k zvyklostem soukromého života a s přihlédnutím k stavu právní nauky i ustálené rozhodovací praxi k dobrému uspořádání práv a povinností.

§ 11

Obecná ustanovení o vzniku, změně a zániku práv a povinností ze závažnosti v části čtvrté tohoto zákona se použijí přiměřeně i na vznik, změnu a zánik jiných soukromých práv a povinností.

Díl 3

Ochrana soukromých práv

§ 12

Každý, kdo se cítí ve svém právu zkrácen, může se domáhat ochrany u orgánu vykonávajícího veřejnou moc (dále jen „orgán veřejné moci“). Není-li v zákoně stanoveno něco jiného, je tímto orgánem veřejné moci soud.

§ 13

Každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.

§ 14

Svépomoc

(1) Každý si může přiměřeným způsobem pomoci k svému právu sám, je-li jeho právo ohroženo a je-li zřejmé, že by zásah veřejné moci přišel pozdě.

(2) Hrozí-li neoprávněný zásah do práva bezprostředně, může jej každý, kdo je takto ohrožen, odvrátit úsilím a prostředky, které se osobě v jeho postavení musí jevit vzhledem k okolnostem jako přiměřené. Směřuje-li však svépomoc jen k zajištění práva, které by bylo jinak zmařeno, musí se ten, kdo k ní přikročil, obrátit bez zbytečného odkladu na příslušný orgán veřejné moci.

Hlava II
Osoby
Díl 1
Všeobecná ustanovení
§ 15

(1) Právní osobnost je způsobilost mít v mezích právního řádu práva a povinnosti.

(2) Svěprávnost je způsobilost nabývat pro sebe vlastním právním jednáním práva a zavazovat se k povinnostem (právně jednat).

§ 16

Právní osobnosti ani svěprávnosti se nikdo nemůže vzdát ani zčásti; učiní-li tak, nepřihlíží se k tomu.

§ 17

(1) Práva může mít a vykonávat jen osoba. Povinnost lze uložit jen osobě a jen vůči ní lze plnění povinnosti vymáhat.

(2) Zřídí-li někdo právo nebo uloží-li povinnost tomu, co osobou není, přičte se právo nebo povinnost osobě, které podle povahy právního případu náleží.

§ 18

Osoba je fyzická, nebo právnická.

§ 19

(1) Každý člověk má vrozená, již samotným rozumem a citem poznatelná přirozená práva, a tudíž se považuje za osobu. Zákon stanoví jen meze uplatňování přirozených práv člověka a způsob jejich ochrany.

(2) Přirozená práva spojená s osobností člověka nelze zcizit a nelze se jich vzdát; stane-li se tak, nepřihlíží se k tomu. Nepřihlíží se ani k omezení těchto práv v míře odporující zákonu, dobrým mravům nebo veřejnému pořádku.

§ 20

(1) Právnická osoba je organizovaný útvar, o kterém zákon stanoví, že má právní osobnost, nebo jehož právní osobnost zákon uzná. Právnická osoba může bez zřetele na předmět své činnosti mít práva a povinnosti, které se slučují s její právní povahou.

(2) Právnické osoby veřejného práva podléhají zákonům, podle nichž byly zřízeny; ustanovení tohoto zákona se použijí jen tehdy, slučuje-li se to s právní povahou těchto osob.

§ 21

Stát se v oblasti soukromého práva považuje za právnickou osobu. Jiný právní předpis stanoví, jak stát právně jedná.

§ 22

(1) Osoba blízká je příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel nebo partner podle jiného zákona upravujícího registrované partnerství (dále jen „partner“); jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní. Má se za to, že osobami blízkými jsou i osoby sešvagřené nebo osoby, které spolu trvale žijí.

(2) Stanoví-li zákon k ochraně třetích osob zvláštní podmínky nebo omezení pro převody majetku, pro jeho zatížení nebo přenechání k užití jinému mezi osobami blízkými, platí tyto podmínky a omezení i pro obdobná právní jednání mezi právnickou osobou a členem jejího statutárního orgánu nebo tím, kdo právnickou osobu podstatně ovlivňuje jako její člen nebo na základě dohody či jiné skutečnosti.

Díl 2

Fyzické osoby

Oddíl 1

Obecná ustanovení

§ 23

Člověk má právní osobnost od narození až do smrti.

§ 24

Každý člověk odpovídá za své jednání, je-li s to posoudit je a ovládnout. Kdo se vlastní vinou přivede do stavu, v němž by jinak za své jednání odpovědný nebyl, odpovídá za jednání v tomto stavu učiněná.

§ 25

Na počaté dítě se hledí jako na již narozené, pokud to vyhovuje jeho zájmům. Má se za to, že se dítě narodilo živé. Nenarodí-li se však živé, hledí se na ně, jako by nikdy nebylo.

§ 26

Důkaz smrti

(1) Smrt člověka se prokazuje veřejnou listinou vystavenou po prohlédnutí těla mrtvého stanoveným způsobem.

(2) Nelze-li tělo mrtvého prohlédnout stanoveným způsobem, prohlásí člověka za mrtvého i bez návrhu soud, pokud byl člověk účasten takové události, že se jeho smrt vzhledem k okolnostem jeví jako jistá. V rozhodnutí určí soud den, který platí za den smrti.

§ 27

Závisí-li právní následek na skutečnosti, že určitý člověk přežil jiného člověka, a není-li jisto, který z nich zemřel jako první, má se za to, že všichni zemřeli současně.

§ 28

(1) Není-li známo, kde člověk zemřel, má se za to, že se tak stalo tam, kde bylo nalezeno jeho tělo.

(2) Za místo, kde zemřel člověk prohlášený za mrtvého, platí to, kde naposledy pobýval živý.

§ 29

Změna pohlaví

(1) Změna pohlaví člověka nastává chirurgickým zákrokem při současném znemožnění reprodukční funkce a přeměně pohlavních orgánů. Má se za to, že dnem změny pohlaví je den uvedený v potvrzení vydaném poskytovatelem zdravotních služeb.

(2) Změna pohlaví nemá vliv na osobní stav člověka, ani na jeho osobní a majetkové poměry; manželství nebo registrované partnerství však zaniká. O povinnostech a právech muže a ženy, jejichž manželství zaniklo, ke společnému dítěti a o jejich majetkových povinnostech a právech v době po zániku manželství platí obdobně ustanovení o povinnostech a právech rozvedených manželů ke společnému dítěti a o jejich majetkových povinnostech a právech v době po rozvodu; soud rozhodne, a to i bez návrhu, jak bude každý z rodičů napříště o společné dítě pečovat.

§ 30

Zletilost

(1) Plně svéprávným se člověk stává zletilostí. Zletilosti se nabývá dovršením osmnáctého roku věku.

(2) Před nabytím zletilosti se plně svéprávnosti nabývá přiznáním svéprávnosti, nebo uzavřením manželství. Svěprávnost nabytá uzavřením manželství se neztrácí ani zánikem manželství, ani prohlášením manželství za neplatné.

Nezletilí

§ 31

Má se za to, že každý nezletilý, který nenabyl plně svéprávnosti, je způsobilý k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku.

§ 32

(1) Udělil-li zákonný zástupce nezletilému, který nenabyl plně svéprávnosti, ve shodě se zvyklostmi soukromého života souhlas k určitému právnímu jednání nebo k dosažení určitého účelu, je nezletilý schopen v mezích souhlasu sám právně jednat, pokud to není zákonem zvlášť zakázáno; souhlas může být následně omezen i vzat zpět.

(2) Je-li zákonných zástupců více, postačí, projeví-li vůči třetí osobě vůli alespoň jeden z nich. Jedná-li však vůči další osobě více zástupců společně a odporují-li si, nepřihlíží se k projevu žádného z nich.

§ 33

(1) Udělí-li zákonný zástupce nezletilého, který nenabyl plně svéprávnosti, souhlas k samostatnému provozování obchodního závodu nebo k jiné obdobné výdělečné činnosti, stává se nezletilý způsobilý k jednáním, jež jsou s touto činností spojena. K platnosti souhlasu se vyžaduje přivolení soudu.

(2) Přivolení soudu nahrazuje podmínku určitého věku, je-li stanovena pro výkon určité výdělečné činnosti jiným právním předpisem.

(3) Souhlas může zákonný zástupce odvolat jen s přivolením soudu.

§ 34

Závislá práce nezletilých mladších než patnáct let nebo nezletilých, kteří neukončili povinnou školní docházku, je zakázána. Tito nezletilí mohou vykonávat jen uměleckou, kulturní, reklamní nebo sportovní činnost za podmínek stanovených jiným právním předpisem.

§ 35

Nezletilý, který dovršil patnáct let, se může zavázat k výkonu závislé práce podle jiného právního předpisu. Jako den nástupu do práce nesmí

být sjednán den, který by předcházel dni, kdy nezletilý ukončí povinnou školní docházku.

§ 36

Nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, není nikdy, bez ohledu na obsah ostatních ustanovení, způsobilý jednat samostatně v těch záležitostech, k nimž by i jeho zákonný zástupce potřeboval přivolení soudu.

§ 37

Přiznání svéprávnosti

(1) Navrhne-li nezletilý, který není plně svéprávný, aby mu soud přiznal svéprávnost, soud návrhu vyhoví, pokud nezletilý dosáhl věku šestnácti let, pokud je osvědčena jeho schopnost sám se žít a obstarat si své záležitosti a pokud s návrhem souhlasí zákonný zástupce nezletilého. V ostatních případech soud vyhoví návrhu, je-li to z vážných důvodů v zájmu nezletilého.

(2) Za podmínek stanovených v odstavci 1 soud přizná nezletilému svéprávnost i na návrh jeho zákonného zástupce, pokud nezletilý s návrhem souhlasí.

Oddíl 2

Podpurná opatření při narušení schopnosti zletilého právně jednat

Předběžné prohlášení

§ 38

V očekávání vlastní nezpůsobilosti právně jednat může člověk projevit vůli, aby byly jeho záležitosti spravovány určitým způsobem, nebo aby je spravovala určitá osoba, nebo aby se určitá osoba stala jeho opatrovníkem.

§ 39

(1) Nemá-li prohlášení formu veřejné listiny, musí být učiněno soukromou listinou opatřenou datem a potvrzenou dvěma svědky; svědek o sobě uvede v potvrzení údaje, podle nichž ho lze zjistit.

(2) Svědky mohou být jen osoby, které na prohlášení a jeho obsahu nemají zájem a nejsou nevidomé, neslyšící, němé nebo neznalé jazyka, v němž je prohlášení učiněno. Svědci musí prohlášení podepsat a být schopni potvrdit schopnost prohlašujícího jednat a obsah jeho prohlášení.

(3) Je-li obsahem prohlášení pořízeného veřejnou listinou určení, kdo se má stát opatrovníkem, ten, kdo veřejnou listinu sepsal, zapíše údaje o tom, kdo prohlášení porídil, kdo je povolán za opatrovníka a kdo veřejnou listinu sepsal, do neveřejného seznamu vedeného podle jiného zákona.

§ 40

(1) Činí-li prohlášení nevidomý, nebo osoba, která neumí nebo nemůže číst nebo psát, musí jí být prohlášení nahlas přečteno svědkem, který prohlášení nepsal. Nevidomý, nebo osoba, která neumí nebo nemůže číst nebo psát, před svědky potvrdí, že listina obsahuje jeho pravou vůli.

(2) Činí-li prohlášení osoba se smyslovým postižením, která nemůže číst nebo psát, musí jí být obsah listiny tlumočen takovým způsobem dorozumívání, který si zvolila, a to svědkem, který prohlášení nepsal; všichni svědci musí ovládat způsob dorozumívání, kterým je obsah listiny tlumočen. Kdo prohlášení činí, potvrdí před svědky zvoleným způsobem dorozumívání, že listina obsahuje jeho pravou vůli.

§ 41

(1) K výslovnému odvolání prohlášení se vyžaduje projev vůle učiněný ve formě předepsané v § 39 odst. 1.

(2) Zničí-li listinu obsahující prohlášení ten, kdo je učinil, má to účinky odvolání.

§ 42

Týká-li se prohlášení jiné záležitosti než povolání opatrovníka a je-li účinnost prohlášení vázána na podmínku, rozhodne o splnění podmínky soud.

§ 43

Změní-li se okolnosti zjevně tak podstatným způsobem, že člověk, který prohlášení učinil, by je za takových okolností neučinil nebo by je učinil s jiným obsahem, soud prohlášení změni nebo zruší, pokud by jinak člověku, který prohlášení učinil, hrozila závažná újma. Před vydáním rozhodnutí soud vyvine potřebné úsilí, aby zjistil názor člověka, o jehož prohlášení rozhoduje, a to i za použití takového způsobu dorozumívání, který si člověk zvolí.

§ 44

Je-li prohlášení nebo jeho odvolání neplatné, soud k nim přihlédne, není-li příčiny pochybovat o vůli toho, kdo je učinil.

Nápomoc při rozhodování

§ 45

Potřebuje-li člověk nápomoc při rozhodování, protože mu v tom duševní porucha působí obtíže, třebaže nemusí být omezen ve svéprávnosti, může si s podpůrcem ujednat poskytování podpory; podpůrců může být i více.

§ 46

(1) Smlouvou o nápomoci se podpůrce zavazuje podporovanému, že bude s jeho souhlasem přítomen při jeho právních jednáních, že mu zajistí potřebné údaje a sdělí a že mu bude nápomocen radami.

(2) Smlouva nabývá účinnosti dnem, kdy ji schválí soud. Není-li smlouva uzavřena v písemné formě, vyžaduje se, aby strany projevíly vůli uzavřít smlouvu před soudem. Soud smlouvu neschválí, odporují-li zájmy podpůrce zájmům podporovaného.

§ 47

(1) Podpůrce nesmí ohrozit zájmy podporovaného nevhodným ovlivňováním, ani se na úkor podporovaného bezdůvodně obohatit.

(2) Podpůrce postupuje při plnění svých povinností v souladu s rozhodnutími podporovaného. Pokud podporovaný právně jedná v písemné formě, může podpůrce připojit svůj podpis s uvedením své funkce, popřípadě i s údajem o podpoře, kterou podporovanému poskytl; podpůrce má i právo namítat neplatnost právního jednání podporovaného.

§ 48

Na návrh podporovaného nebo podpůrce soud podpůrce odvolá; soud ho odvolá i v případech, že podpůrce závažně poruší své povinnosti, a to i bez návrhu.

Zastoupení členem domácnosti

§ 49

(1) Brání-li duševní porucha zletilému, který nemá jiného zástupce, samostatně právně jednat, může ho zastupovat jeho potomek, předek, sourozenec, manžel nebo partner, nebo osoba, která se zastoupeným žila před vznikem zastoupení ve společné domácnosti alespoň tři roky.

(2) Zástupce dá zastoupenému na vědomí, že ho bude zastupovat, a srozumitelně mu vysvětlí povahu a následky zastoupení. Odmítne-li to člověk, který má být zastoupen, zastoupení nevznikne; k odmítnutí postačí schopnost projevit přání.

§ 50

Ke vzniku zastoupení se vyžaduje schválení soudu. Před vydáním rozhodnutí soud vyvine potřebné úsilí, aby zjistil názor zastoupeného, a to i za použití takového způsobu dorozumívání, který si zastoupený zvolí.

§ 51

Zástupce dbá o ochranu zájmů zastoupeného a naplňování jeho práv i o to, aby způsob jeho života nebyl v rozporu s jeho schopnostmi a aby, nelze-li tomu rozumně odporovat, odpovídal i zvláštním představám a přáním zastoupeného.

§ 52

(1) Zastoupení se vztahuje na obvyklé záležitosti, jak to odpovídá životním poměrům zastoupeného. Zástupce však není oprávněn udělit souhlas k zásahu do duševní nebo tělesné integrity člověka s trvalými následky.

(2) Zástupce může nakládat s příjmy zastoupeného v rozsahu potřebném pro obstarání obvyklých záležitostí, jak to odpovídá životním poměrům zastoupeného; s peněžními prostředky na účtu zastoupeného však může nakládat jen v rozsahu nepřesahujícím měsíčně výši životního minima jednotlivce podle jiného právního předpisu.

§ 53

Má-li zastoupený více zástupců, postačí, pokud jedná jeden z nich. Jedná-li však vůči další osobě více zástupců společně a odporují-li si, nepřihlíží se k projevu žádného z nich.

§ 54

(1) Zastoupení zaniká, pokud se jej zástupce vzdá nebo pokud zastoupený odmítne, aby ho zástupce dále zastupoval; k odmítnutí postačí schopnost projevit přání. Zastoupení rovněž zaniká, pokud soud jmenuje zastoupenému opatrovníka.

(2) Je-li uzavřena smlouva o nápomoci při rozhodování, zanikne zastoupení účinností smlouvy v rozsahu, v jakém je zastoupený způsobilý právně jednat.

Omezení svéprávnosti

§ 55

(1) K omezení svéprávnosti lze přistoupit jen v zájmu člověka, jehož se to týká, po jeho zhlédnutí a s plným uznáváním jeho práv a jeho osobní jedinečnosti. Přitom musí být důkladně vzaty v úvahu rozsah i stupeň neschopnosti člověka postarat se o vlastní záležitosti.

(2) Omezit svéprávnost člověka lze jen tehdy, hrozila-li by mu jinak závažná újma a nepostačí-li vzhledem k jeho zájmům mírnější a méně omezující opatření.

§ 56

(1) Omezit svéprávnost člověka může jen soud.

(2) Soud vyvine potřebné úsilí, aby zjistil názor člověka, o jehož svéprávnosti rozhoduje, a to i za použití takového způsobu dorozumívání, který si člověk zvolí.

§ 57

(1) Soud může omezit svéprávnost člověka v rozsahu, v jakém člověk není pro duševní poruchu, která není jen přechodná, schopen právně jednat, a vymezí rozsah, v jakém způsobilost člověka samostatně právně jednat omezil.

(2) Má-li člověk obtíže dorozumívat se, není to samo o sobě důvodem k omezení svéprávnosti.

§ 58

Soud může v průběhu řízení o omezení svéprávnosti svěřit třetí osobě provedení určitých jednotlivých právních jednání nebo správu majetku, je-li to nutné, aby se zabránilo závažné újmě.

§ 59

(1) Soud může svéprávnost omezit v souvislosti s určitou záležitostí na dobu nutnou pro její vyřízení, nebo na jinak určenou určitou dobu, nejdéle však na tři roky. Je-li zjevné, že se stav člověka v této době nezlepší, může soud svéprávnost omezit na dobu delší, nejdéle však na pět let.

(2) Uplynutím doby omezení svéprávnosti právní účinky omezení zanikají. Zahájí-li se však v této době řízení o prodloužení doby omezení, trvají právní účinky původního rozhodnutí až do nového rozhodnutí, nejdéle však jeden rok.

§ 60

Změní-li se okolnosti, soud své rozhodnutí bezodkladně změní nebo zruší, a to i bez návrhu.

§ 61

Rozhoduje-li soud o omezení svéprávnosti člověka, může osoba jím povoláná za opatrovníka navrhnout, aby byla opatrovníkem jmenována; pokud návrh nepodá, zjistí soud její stanovisko. Je-li tato osoba způsobilá k opatrovnictví, soud ji s jejím souhlasem opatrovníkem jmenuje.

§ 62

V rozhodnutí o omezení svéprávnosti jmenuje soud člověku opatrovníka. Při výběru opatrovníka přihlédne soud k přáním opatrovnice, k jeho potřebě i k podnětům osob opatrovanci blízkých, sledují-li jeho prospěch, a dbá, aby výběrem opatrovníka nezaložil nedůvěru opatrovnice k opatrovníkovi.

§ 63

Opatrovníkem nelze jmenovat osobu nezpůsobilou právně jednat nebo osobu, jejíž zájmy jsou v rozporu se zájmy opatrovnice, ani provozovatele zařízení, kde opatrovanec pobývá nebo které mu poskytuje služby, nebo osobu závislou na takovém zařízení.

§ 64

Rozhodnutí o omezení svéprávnosti nezabavuje člověka práva samostatně právně jednat v běžných záležitostech každodenního života.

§ 65

(1) Jednal-li opatrovanec samostatně, ač nemohl jednat bez opatrovníka, lze jeho právní jednání prohlásit za neplatné, jen působí-li mu újmu. Postačí-li však k nápravě jen změna rozsahu opatrovancových povinností, soud tak učiní, aniž je vázán návrhy stran.

(2) Jednal-li opatrovanec samostatně, ač nemohl jednat bez opatrovníka, považuje se opatrovancovo jednání za platné, pokud je opatrovník schválil. To platí i v případě, že takové právní jednání schválil jednajícím sám poté, co nabyl svéprávnosti.

Oddíl 3

Nezvěstnost

§ 66

(1) Za nezvěstného může soud prohlásit svéprávného člověka, který opustil své bydliště, nepodal o sobě zprávu a není o něm známo, kde se zdržuje. Soud uvede v rozhodnutí den, kdy nastaly účinky prohlášení nezvěstnosti.

(2) Prohlášení za nezvěstného se může stát na návrh osoby, která na tom má právní zájem, zejména manžela nebo jiné blízké osoby, spoluvlastníka, zaměstnavatele nebo korporace, na níž má tento člověk účast.

§ 67

(1) Při posuzování jednání, k nimž je jinak potřebné udělení souhlasu, přivolení, odevzdání hlasu nebo jiného konání osoby prohlášené za nezvěstnou, se k této potřebnosti nepřihlíží; to však neplatí, jedná-li se o záležitost jeho osobního stavu. Kdo jedná, dotýká se záležitosti nezvěstného, musí tak činit i s přihlédnutím k jeho zájmům.

(2) Na právní jednání, k němuž došlo bez souhlasu nebo jiného nezbytného projevu vůle nezvěstného poté, co opustil své bydliště, avšak dříve, než byl za nezvěstného prohlášen, přestože toto prohlášení bylo bez zbytečného odkladu navrženo, se hledí jako na jednání učiněné s odkládací podmínkou vydání rozhodnutí, jímž byl prohlášen za nezvěstného.

§ 68

Navrátí-li se člověk prohlášený za nezvěstného nebo jmenuje-li správce svého jmění, pozbývá prohlášení za nezvěstného účinků. Prohlášení pozbývá účinků i dnem, který platí za den smrti nezvěstného.

§ 69

Kdo byl prohlášen za nezvěstného, nemůže namítat neplatnost nebo neúčinnost právního jednání učiněného za jeho nepřítomnosti, k němuž došlo za účinků takového prohlášení, pro to, že se při nich projev jeho vůle nevyžadoval.

§ 70

Bude-li za nezvěstného prohlášen ten, kdo ustavil správce svého majetku, nejsou tím dotčena práva a povinnosti ustaveného správce. To neplatí, jestliže správce není znám, odmítne jednat v zájmu nezvěstného, svá jednání v zájmu nezvěstného zanedbává, nebo jednat vůbec nemůže.

Oddíl 4

Domněnka smrti

§ 71

(1) Na návrh osoby, která na tom má právní zájem, prohlásí soud za mrtvého člověka, o němž lze mít důvodně za to, že zemřel, a určí den, který se pokládá za den jeho smrti.

(2) Na člověka, který byl prohlášen za mrtvého, se hledí jako by zemřel. Prohlášením manžela za mrtvého zaniká manželství dnem, který se pokládá za den jeho smrti; totéž platí o registrovaném partnerství.

§ 72

Byl-li člověk prohlášen za nezvěstného a vyplývají-li z okolností vážné pochybnosti, zda je ještě živ, ačkoli jeho smrt není nepochybná, může ho soud prohlásit za mrtvého na návrh osoby, která na tom má právní zájem, a určí den, který nezvěstný zřejmě nepřežil. Má se za to, že tento den je dnem smrti nezvěstného.

§ 73

Člověka, který byl prohlášen za nezvěstného, lze prohlásit za mrtvého nejdříve po uplynutí pěti let počítaných od konce roku, v němž došlo k prohlášení za nezvěstného. Nelze to však učinit, objeví-li se v průběhu této doby zpráva, z níž lze soudit, že nezvěstný je dosud naživu. V takovém případě se postupuje podle § 74 nebo 75.

§ 74

(1) Člověka, který se stal nezvěstným tím, že opustil své bydliště, nepodal o sobě zprávu a není o něm známo, kde se zdržuje, avšak nebyl za nezvěstného prohlášen, lze prohlásit za mrtvého nejdříve po uplynutí sedmi let od konce roku, v němž se objevila poslední zpráva, z níž lze usuzovat, že byl ještě naživu.

(2) Člověka, který se stal nezvěstným před dovršením osmnáctého roku věku, nelze prohlásit za mrtvého před uplynutím roku, v němž uplyne dvacet pět let od jeho narození.

§ 75

Člověka, který se stal nezvěstným jako účastník události, při níž byl v ohrožení života větší počet osob, lze prohlásit za mrtvého nejdříve po uplynutí tří let od konce roku, v němž se objevila poslední zpráva, z níž lze usuzovat, že byl v průběhu těchto událostí ještě naživu.

§ 76

(1) Byl-li člověk prohlášen za mrtvého, nevylučuje to důkaz, že zemřel dříve nebo později, anebo že je ještě naživu. Zjistí-li se, že je naživu, k prohlášení za mrtvého se nepřihlíží; manželství nebo registrované partnerství se však neobnovuje.

(2) Byl-li proveden mylný důkaz smrti, použije se odstavec 1 obdobně.

Oddíl 5

Jméno a bydliště člověka

Jméno člověka a jeho ochrana

§ 77

(1) Jméno člověka je jeho osobní jméno a příjmení, popřípadě jeho další jména a rodné příjmení, která mu podle zákona náležejí. Každý člověk má právo užívat své jméno v právním styku, stejně jako právo na ochranu svého jména a na účtu k němu.

(2) Člověk, který v právním styku užívá jiné jméno než své vlastní, nese následky omylu a újmu z toho vzniklých.

§ 78

(1) Člověk, který byl dotčen zpochybněním svého práva ke jménu nebo který utrpěl újmu pro neoprávněný zásah do tohoto práva, zejména neoprávněným užitím jména, se může domáhat, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

(2) Je-li dotčený nepřítomen, nebo je-li nevěstný, nesvéprávný či nemůže-li z jiné příčiny uplatnit právo na ochranu svého jména sám, může je uplatnit jeho manžel, potomek, předek nebo partner, ledaže dotčený, ač svéprávný, dal výslovně najevo, že si to nepřeje.

(3) Týká-li se neoprávněný zásah příjmení a je-li pro to důvod spočívající v důležitém zájmu na ochraně rodiny, může se ochrany domáhat samostatně manžel nebo jiná osoba dotčenému blízká, byť do jejich práva ke jménu přímo zasaženo nebylo.

§ 79

Pseudonym

(1) Člověk může pro určitý obor své činnosti nebo i pro soukromý styk vůbec přijmout pseudonym. Právní jednání pod pseudonymem není na újmu platnosti, je-li zřejmé, kdo jednal, a nemůže-li druhá strana mít pochybnost o osobě jedajícího.

(2) Vejde-li pseudonym ve známost, požívá stejné ochrany jako jméno.

§ 80

Bydliště

(1) Člověk má bydliště v místě, kde se zdržuje s úmyslem žít tam s výhradou změny okolností trvale; takový úmysl může vyplývat z jeho prohlášení nebo z okolností případu. Uvádí-li člověk jako své bydliště jiné místo než své skutečné bydliště, může se každý dovolat i jeho skutečného bydliště. Proti tomu, kdo se v dobré víře dovolá uvedeného místa, nemůže člověk namítat, že má své skutečné bydliště v jiném místě.

(2) Nemá-li člověk bydliště, považuje se za ně místo, kde žije. Nelze-li takové místo zjistit, anebo lze-li je zjistit jen s neúměrnými obtížemi, považuje se za bydliště člověka místo, kde má majetek, popřípadě místo, kde měl bydliště naposledy.

Oddíl 6

Osobnost člověka

Pododdíl 1

Obecná ustanovení

§ 81

(1) Chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.

(2) Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

§ 82

(1) Člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

(2) Po smrti člověka se může ochrany jeho osobnosti domáhat kterákoli z osob jemu blízkých.

§ 83

(1) Souvisí-li neoprávněný zásah do osobnosti člověka s jeho činností v právní osobě, může právo na ochranu jeho osobnosti uplatnit i tato právní osoba; za jeho života však jen jeho jménem a s jeho souhlasem. Není-li člověk schopen projevit vůli pro nepřítomnost nebo pro neschopnost úsudku, není souhlasu třeba.

(2) Po smrti člověka se právní osoba může domáhat, aby od neoprávněného zásahu bylo upuštěno a aby byly odstraněny jeho následky.

Pododdíl 2

Podoba a soukromí

§ 84

Zachytit jakýmkoli způsobem podobu člověka tak, aby podle zobrazení bylo možné určit jeho totožnost, je možné jen s jeho svolením.

§ 85

(1) Rozšiřovat podobu člověka je možné jen s jeho svolením.

(2) Svolí-li někdo k zobrazení své podoby za okolností, z nichž je zřejmé, že bude šířeno, platí, že svoluje i k jeho rozmnožování a rozšiřování obvyklým způsobem, jak je mohl vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat.

§ 86

Nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.

§ 87

(1) Kdo svolil k použití písemnosti osobní povahy, podobizny nebo zvukového či obrazového záznamu týkajícího se člověka nebo jeho projevu osobní povahy, může svolení odvolat, třebaže je udělil na určitou dobu.

(2) Bylo-li svolení udělené na určitou dobu odvoláno, aniž to odůvodňuje podstatná změna okolností nebo jiný rozumný důvod, nahradí odvolávající škodu z toho vzniklou osobě, které svolení udělil.

§ 88

(1) Svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použijí k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob.

(2) Svolení není třeba ani v případě, když se podobizna, písemnost osobní povahy nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použijí na základě zákona k úřednímu účelu nebo v případě, že někdo veřejně vystoupí v záležitosti veřejného zájmu.

§ 89

Podobizna nebo zvukový či obrazový záznam se mohou bez svolení člověka také pořídít nebo použít přiměřeným způsobem též k vědeckému nebo uměleckému účelu a pro tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství.

§ 90

Zákonný důvod k zásahu do soukromí jiného nebo k použití jeho podobizny, písemnosti osobní povahy nebo zvukového či obrazového záznamu nesmí být využit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka.

Pododdíl 3

Právo na duševní a tělesnou integritu

§ 91

Člověk je nedotknutelný.

§ 92

(1) Lidské tělo je pod právní ochranou i po smrti člověka. Naložit s lidskými pozůstatky a s lidskými ostatky způsobem pro zemřelého nedůstojným se zakazuje.

(2) Nejsou-li lidské ostatky uloženy na veřejném pohřebišti, má na jejich vydání právo osoba, kterou člověk před svou smrtí výslovně určil; jinak postupně jeho manžel, dítě nebo rodič, a není-li žádný z nich nebo odmítnou-li ostatky převzít, převezme je jeho dědic.

Zásah do integrity

§ 93

(1) Mimo případ stanovený zákonem nesmí nikdo zasáhnout do integrity jiného člověka bez jeho souhlasu uděleného s vědomím o povaze zásahu a o jeho možných následcích. Souhlasí-li někdo, aby mu byla způsobena závažná újma, nepřihlíží se k tomu; to neplatí, je-li zásah podle všech okolností nutný v zájmu života nebo zdraví dotčeného.

(2) Zákonný zástupce může udělit souhlas k zásahu do integrity zastoupeného, je-li to k přímému prospěchu osoby, která není schopna dát souhlas sama.

§ 94

(1) Kdo chce provést na jiném člověku zákrok, vysvětlí mu srozumitelně povahu tohoto zákroku. Vysvětlení je řádně podáno, lze-li rozumně předpokládat, že druhá strana pochopila způsob a účel zákroku včetně očekávaných následků i možných nebezpečí pro své zdraví, jakož i to, zda přichází v úvahu případně i jiný postup.

(2) Uděluje-li souhlas za jiného jeho zákonný zástupce, podá se vysvětlení i tomu, kdo má být zákroku podroben, je-li schopen úsudku, způsobem přiměřeným schopnosti dotčeného vysvětlení pochopit.

§ 95

Nezletilý, který není plně svéprávný, může v obvyklých záležitostech udělit souhlas k zákroku na svém těle také sám, je-li to přiměřené rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku a jedná-li se o zákrok nezanedávající trvalé nebo závažné následky.

§ 96

(1) Souhlas k zásahu do integrity člověka vyžaduje písemnou formu, má-li být oddělena část těla, která se již neobnoví.

(2) Písemnou formu vyžaduje i souhlas k

- lékařskému pokusu na člověku, nebo
- zákroku, který zdravotní stav člověka nevyžaduje; to neplatí, jedná-li se o kosmetické zákroky nezanedávající trvalé nebo závažné následky.

§ 97

(1) Udělený souhlas může být odvolán v jakékoli formě, i když se pro udělení souhlasu vyžaduje písemná forma.

(2) Nevyžaduje-li se pro souhlas písemná forma, má se za to, že byl udělen. Při nejistotě, zda byl souhlas odvolán v jiné než písemné formě, se má za to, že k odvolání nedošlo.

§ 98

(1) Nemůže-li člověk udělit souhlas pro neschopnost projevit vůli, byt jen přechodnou, a nemá-li zákonného zástupce, vyžaduje se souhlas přítomného manžela, rodiče, nebo jiné osoby blízké. Není-li přítomna žádná z těchto osob, vyžaduje se souhlas manžela, a není-li, souhlas rodiče, popřípadě jiné osoby blízké, pokud je lze bez obtíží zjistit a zastihnout a pokud je zřejmé, že nehrozí nebezpečí z prodlení. Není-li možné získat souhlas žádným z výše uvedených způsobů, může souhlas udělit jiná přítomná osoba, která o dotčenou osobu osvědčí mimořádný zájem.

(2) Při zákroku i při udělení souhlasu se vezme zřetel na dříve vyslovená známá přání člověka, do jehož integrity má být zasaženo.

§ 99

Je-li život člověka v náhlém a patrném nebezpečí a nelze-li souhlas ve stavu nouze získat ani v jiné než stanovené formě, lze okamžitě zakročit, pokud to je ve prospěch zdraví dotčené osoby nezbytné.

§ 100

(1) Má-li být zasaženo do integrity nezletilého, který dovršil čtrnáct let, nenabyl plně svéprávnosti a který zákroku vážně odporuje, třebaže zákonný zástupce se zákrokem souhlasí, nelze zákrok provést bez souhlasu soudu. To platí i v případě provedení zákroku na zletilé osobě, která není plně svéprávná.

(2) Nesouhlasí-li zákonný zástupce se zásahem do integrity osoby uvedené v odstavci 1, ač si její tato osoba přeje, lze zákrok provést na její návrh nebo na návrh osoby jí blízké jen se souhlasem soudu.

§ 101

Má-li být zasaženo do integrity člověka neschopného úsudku způsobem zanechávajícím trvalé, neodvratitelné a vážné následky nebo způsobem spojeným s vážným nebezpečím pro jeho život nebo zdraví, lze zákrok provést jen s přivolením soudu. Tím není dotčeno ustanovení § 99.

§ 102

Soud přivolí k zákroku podle § 100 nebo 101, je-li dotčené osobě podle rozumného uvážení k prospěchu, po jejím zhlédnutí a s plným uznáváním její osobnosti.

§ 103

Bylo-li zasaženo do integrity člověka, který byl ve stavu, kdy nemohl posoudit, co se s ním děje, a nedal-li sám k zákroku souhlas, musí mu být, jakmile to jeho stav dovolí, vysvětleno způsobem, kterému bude schopen porozumět, jaký zákrok byl na něm proveden a musí být poučen o jeho možných následcích i o riziku neprovedení zákroku.

Pododdíl 4

Práva člověka převzatého do zdravotnického zařízení bez jeho souhlasu § 104

Převzít člověka bez jeho souhlasu do zařízení poskytujícího zdravotní péči nebo ho v něm bez jeho souhlasu držet lze jen z důvodu stanoveného zákonem a za podmínky, že nezbytnou péči o jeho osobu nelze zajistit mírnějším a méně omezujícím opatřením. Podání návrhu na omezení svéprávnosti nezakládá samo o sobě důvod, aby byl člověk bez svého souhlasu do takového zařízení převzat nebo v něm držen.

§ 105

(1) Je-li člověk převzat do zařízení poskytujícího zdravotní péči nebo je-li v něm držen, oznámí to jeho zákonnému zástupci, opatrovníku nebo podpůrci a jeho manželu nebo jiné známé osobě blízké neprodleně poskytovatel zdravotních služeb; oznámení manželu nebo jiné osobě blízké však učinit nesmí, pokud mu to bylo zakázáno.

(2) Převzetí člověka do zařízení poskytujícího zdravotní péči oznámí poskytovatel zdravotních služeb do 24 hodin soudu; to platí i v případě, je-li člověk v takovém zařízení zadržen. Soud o učiněném opatření rozhodne do sedmi dnů.

§ 106

(1) Poskytovatel zdravotních služeb zajistí, aby se člověku převzatému do zařízení poskytujícího zdravotní péči nebo zadrženému v takovém zařízení dostalo bez zbytečného odkladu náležitěho vysvětlení jeho právního postavení, zákonného důvodu učiněného opatření a možností právní ochrany včetně práva zvolit si zmocněnce nebo důvěrníka.

(2) Vysvětlení se podá tak, aby mu člověk mohl dostatečně porozumět a uvědomit si povahu učiněného opatření a jeho následky; má-li takový člověk zákonného zástupce, opatrovníka nebo podpůrce, podá se vysvětlení bez zbytečného odkladu také jemu.

§ 107

(1) Má-li člověk zmocněnce nebo důvěrníka, oznámí poskytovatel zdravotních služeb učiněné opatření zmocněnci nebo důvěrníkovi bez zbytečného odkladu poté, co se o nich dozví.

(2) Důvěrník může uplatnit ve prospěch člověka svým jménem všechny jeho práva vzniklá v souvislosti s jeho převzetím do příslušného zařízení nebo s jeho držením v takovém zařízení. Stejná práva jako důvěrník má i podpůrce.

§ 108

Kdo byl do zařízení poskytujícího zdravotní péči převzat nebo kdo je v něm držen, má právo projednávat se svým zástupcem, důvěrníkem nebo podpůrcem vlastní záležitosti při osobním rozhovoru a bez přítomnosti třetích osob.

§ 109

(1) Člověk převzatý do zařízení poskytujícího zdravotní péči nebo držený v takovém zařízení má právo, aby jeho zdravotní stav, zdravotní dokumentaci nebo vyjádření ošetřujícího lékaře o neschopnosti úsudku a projevit přání samostatně přezkoumal lékař nezávislý na poskytovateli zdravotních služeb v tomto zařízení i na jeho provozovateli. Stejně právo má i důvěrník nebo podpůrce.

(2) Je-li právo na přezkoumání uplatněno ještě předtím, než soud rozhodne podle § 105 odst. 2, musí být umožněn jeho výkon tak, aby soud mohl zhodnotit výsledky přezkoumání v řízení o přípustnosti učiněného opatření.

§ 110

Rozhodl-li soud o přípustnosti učiněného opatření, schvaluje se tím nucený pobyt v zařízení poskytujícím zdravotní péči, tím však neodnímá právo odmítnout určitý zákrok nebo léčebný výkon.

Pododdíl 5

Nakládání s částmi lidského těla

§ 111

(1) Člověk, jemuž byla odňata část těla, má právo dozvědět se, jak s ní bylo naloženo. Naložit s odňatou částí lidského těla způsobem pro člověka nedůstojným nebo způsobem ohrožujícím veřejné zdraví se zakazuje.

(2) Odňatou část těla člověka lze za jeho života použít k účelům zdravotnickým, výzkumným nebo vědeckým, pokud k tomu dal souhlas. K použití odňaté části těla člověka k účelům svou povahou neobvyklému se vyžaduje jeho výslovný souhlas vždy.

(3) O tom, co má původ v lidském těle, platí obdobně to, co o částech lidského těla.

§ 112

Člověk může přenechat část svého těla jinému jen za podmínek stano-

vených jiným právním předpisem. To neplatí, jedná-li se o vlasy nebo podobné části lidského těla, které lze bezbolestně odejmout bez znečistivění a které se přirozenou cestou obnovují; ty lze přenechat jinému i za odměnu a hledí se na ně jako na věc movitou.

Pododdíl 6
Ochrana lidského těla po smrti člověka
§ 113

- (1) Člověk má právo rozhodnout, jak bude po jeho smrti naloženo s jeho tělem.
(2) Provést pitvu nebo použít lidské tělo po smrti člověka \times bez souhlasu zemřelého lze jen, pokud tak stanoví jiný zákon.

§ 114

(1) Člověk je oprávněn rozhodnout, jaký má mít pohřeb. Nezanedchá-li o tom výslovně rozhodnutí, rozhodne o jeho pohřbu manžel zemřelého, a není-li ho, děti zemřelého; není-li jich, pak rozhodnou rodiče a není-li jich, sourozenci zemřelého; nežijí-li, pak rozhodnou jejich děti a není-li ani jich, pak kterákoli z osob blízkých; není-li žádná z těchto osob, pak rozhodne obec, na jejímž území člověk zemřel.

(2) Náklady pohřbu a opatření pohřebiště se hradí z pozůstalosti. Pokud pozůstalost nestačí ke krytí nákladů toho způsobu pohřbu, jaký si zesnulý přál, musí být pohřben alespoň slušným způsobem podle místních zvyklostí.

(3) Jiný právní předpis stanoví, jakým způsobem a na čí náklady bude pohřben člověk, jehož pozůstalost ke krytí nákladů pohřbu nestačí a není-li nikdo ochoten uhradit náklady pohřbu dobrovolně.

§ 115

\times

§ 116

\times

§ 117

\times

Díl 3
Právníké osoby
Oddíl 1
Obecná ustanovení
§ 118

Právníká osoba má právní osobnost od svého vzniku do svého zániku.

§ 119

Právníké osoby vedou spolehlivé záznamy o svých majetkových poměrech, i když nejsou povinny vést účetnictví podle jiného právního předpisu.

Veřejné rejstříky právníkých osob
§ 120

(1) Do veřejného rejstříku se o právníké osobě zapíše alespoň den jejího vzniku, den jejího zrušení s uvedením právního důvodu a den jejího zániku, jakož i její název, adresa sídla a předmět činnosti, jméno a adresa bydliště nebo sídla každého člena statutárního orgánu spolu s uvedením způsobu, jakým tento orgán právníkou osobu zastupuje, a údajů o dni vzniku nebo zániku jejich funkce.

(2) Jiný právní předpis stanoví, jaké jsou veřejné rejstříky právníkých osob, které právníké osoby se do nich zapisují a jak, nebo které další údaje se do nich o právníkých osobách zapisují, a jak se z nich vymazávají, popřípadě zda je součástí veřejného rejstříku sbírka listin. Veřejné rejstříky právníkých osob jsou přístupné každému; každý do nich může nahlížet a pořizovat si z nich výpisy, opisy nebo kopie.

(3) Změní-li se zapsaná skutečnost, oznámí zapsaná osoba nebo ten, komu to ukládá zákon, změnu bez zbytečného odkladu tomu, kdo veřejný rejstřík vede, a ten tuto změnu do veřejného rejstříku bez zbytečného odkladu zapíše.

§ 121

(1) Proti osobě, která právně jedná důvěřujíc údajem zapsanému do veřejného rejstříku, nemá ten, jehož se zápis týká, právo namítnout, že zápis neodpovídá skutečnosti.

(2) Byl-li údaj zapsaný ve veřejném rejstříku zveřejněn, nemůže se nikdo po uplynutí patnácti dnů od zveřejnění dovolat, že o zveřejněném údajem nemohl vědět. Neodpovídá-li zveřejněný údaj zapsanému údajem, nemůže se ten, jehož se údaj týká, vůči jiné osobě dovolat zveřejněného údaje; prokáže-li však, že jí byl zapsaný údaj znám, může proti ní namítnout, že zveřejněný údaj zapsanému neodpovídá.

Ustavení a vznik právníké osoby

§ 122

Právníkou osobu lze ustavit zakladatelským právním jednáním, zákonem, rozhodnutím orgánu veřejné moci, popřípadě jiným způsobem, který stanoví jiný právní předpis.

§ 123

(1) Zakladatelské právní jednání určí alespoň název, sídlo právníké osoby, předmět činnosti, jaký má právníká osoba statutární orgán a jak se vytváří, nestanoví-li to zákon přímo. Určí též, kdo jsou první členové statutárního orgánu.

(2) Pro zakladatelské právní jednání se vyžaduje písemná forma.

§ 124

Neuveďe-li se, na jaký čas se právníká osoba ustavuje, platí, že je ustanovena na dobu neurčitou.

§ 125

(1) Více zakladatelů zakládá právníkou osobu přijetím stanov nebo uzavřením jiné smlouvy.

(2) Zákon stanoví, ve kterých případech lze právníkou osobu založit i právním jednáním jedné osoby obsaženým v zakladatelské listině.

§ 126

(1) Právníká osoba vzniká dnem zápisu do veřejného rejstříku.

(2) Je-li právníká osoba zřízena zákonem, vzniká dnem nabytí jeho účinnosti, nestanoví-li zákon den pozdější.

(3) Zákon stanoví, ve kterých dalších případech není zápis do veřejného rejstříku potřebný ke vzniku právníké osoby. Zákon stanoví, ve kterých případech je k založení nebo ke vzniku právníké osoby potřebné rozhodnutí orgánu veřejné moci.

§ 127

Za právníkou osobu lze jednat jejím jménem již před jejím vznikem. Kdo takto jedná, je z tohoto jednání oprávněn a zavázán sám; jedná-li více osob, jsou oprávněny a zavázány společně a nerozdílně. Právníká osoba může účinky těchto jednání pro sebe do tří měsíců od svého vzniku převzít. V takovém případě platí, že je z těchto jednání oprávněna a zavázána od počátku. Převzme-li je, dá dalším zúčastněným najevo, že tak učinila.

§ 128

Po vzniku právníké osoby se nelze domáhat určení, že nevznikla, a nelze z toho důvodu zrušit její zápis do veřejného rejstříku.

§ 129

(1) Soud prohlásí právníkou osobu po jejím vzniku za neplatnou i bez návrhu, pokud

- zakladatelské právní jednání chybí,
- zakladatelské právní jednání nemá náležitost nezbytnou pro právní existenci právníké osoby,
- právní jednání zakladatelů odporuje § 145 nebo
- právníkou osobu založilo méně osob, než je k tomu podle zákona třeba.

(2) Dnem, kdy je právníká osoba prohlášena za neplatnou, vstupuje do likvidace.

§ 130

Před rozhodnutím podle § 129 poskytne soud právníké osobě přiměřenou lhůtu k zjednání nápravy, jedná-li se o závadu, kterou lze odstranit.

§ 131

Prohlášení právníké osoby za neplatnou nemá vliv na práva a povinnosti, jichž nabyla.

Název

§ 132

(1) Jménem právníké osoby je její název.

(2) Název musí odlišit právníkou osobu od jiné osoby a obsahovat označení její právní formy. Název nesmí být klamavý.

§ 133

(1) Název může obsahovat jméno člověka, k němuž má právníká osoba zvláštní vztah. Je-li člověk živ, lze užít jeho jméno v názvu právníké osoby jen s jeho souhlasem; zemřel-li, aniž dal souhlas, vyžaduje se souhlas jeho manžela, a pokud není, souhlas zletilého potomka, a pokud není on, souhlas předka.

(2) Bylo-li v názvu právníké osoby užito příjmení a je-li pro to důvod spočívající v důležitém zájmu na ochraně rodiny, použije se § 78 odst. 3